

JURNALUL[®]

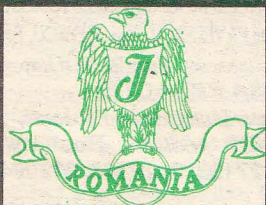
SF

Nr. 62

Anul III ■ Săptămînal de Science - Fiction ■ 16 pagini ■ 150 lei

H.B.
HICKEY
Ambroise
BIERCE
Barry N.
MALZBERG
Ovidiu
BUFINĂ

DONEA MATEI (Opelu Roșu)

Dan Merișca există într-adevăr în caseta redacțională fiindcă a fost și ESTE întotdeauna cu noi. Și deoarece considerăm că încercarea numelui într-un chenar e o dovadă de respect am binevoit a ne executa.

Mulțumiri pentru cel de al doilea număr al VCSN pe care ni l-ați donat și felicitări pentru maniera înedită de antologare a cârților.

POMPIIAN TOFILESU

Scrisoarea dl. Matei Donea din data de 20-02-1994 ne înștiințează că ai primit suma de **200 lei** (sub forma fanzinului Vladimir Colin's Newsletter) reprezentând contravaloarea schiței Cassus Belli. Te rog să-mi expediezi un mandat poștal cu această sumă pentru a putea trimite domnului Donea o copie xeroată care să-i confirme că suma primită a intrat în posesia noastră. Posesia de drept, deoarece, prin scrisoarea mai sus menționată sîntem informați că ne-a fost donată.

21 Martie ac., data poștei, ultimul termen pentru primirea povestirilor pentru concursul organizat de JSF.
20 Martie ac., data poștei, ultimul termen de primire a povestirilor pentru ediția bilingvă a JSF -ului

Ne-a sosit la redacție, prin intermediul unei drăguțe (fostă miss) colaboratoare numărul 0 al fanzinului *Rătăcitorii*.

Am remarcat proza *Mărul* de Mihai Cătălin Ștefan și *Împotriva timpului* de Fredric Brown, apărută sub semnătura Dana Feriu. Fanzinul anunță un concurs lunar, fără taxă de participare, dotat cu cărți în valoare de 1 dolar. Din cele douăsprezece povestiri premiate într-un an se va alege una singură care va primi titlul de creația anului și un premiu echivalentul a 12 dolari. Sînt acceptate și povestirile care au fost publicate în alte reviste. Adresa de contact: Ștefan Cătălin, str.

George Vălsan, nr 6, bloc 65 A, scara A, etaj 2, ap 85, București.

Sugestii

1. dacă tot acceptați povestiri publicate puteți prelua povestirile originale apărute în JSF și Anticipația, dacă le considerați suficient de bune;
2. denumirea de revistă e pretențioasă, dacă aveți de gînd să editați una e OK;
3. în cazul în care continuați să publicați autori români și chiar să-i premiați verificați în prealabil dacă ați închis gazul, ați stins lumina, ați oprit apa și ați verificat dacă autorul nu se numește Fredric Brown.

o Ovidiu Ruță (Cluj) - Poate că ai dreptate în ceea ce privește greșeliile, dar nemaiavind manuscrisele nu pot verifica. Dar dacă vrei neapărat, se poate rezolva contra aut prezentării pe care ți-am solicitat-o.

o Nicolae Costea (Brașov) - Ești pe aproape, adică prin universul publicabil.

o Dumitrache Dorina (Galați) - Poteca pe care ai apucat-o este bătătorită, încearcă să găsești o modalitate nouă de abordare. Ce-ai zice de o poveste de iubire în anul 41 042 ?

o Ovidiu Tudoran (Bacău) - V-am expediat numărul solicitat. Mulțumim

pentru aprecieri și sugestii. Când debutăm puștoaica? o Coman Marian (Brăila) - Am reținut o fărmă de infinit. Săptămîna viitoare o să expediez desenele celor 10 cîștigători. Ai grijă cum evoluezi (mă refer la grafică) în curînd s-ar putea să fii confundat cu Lulu, și în fandom unul deja e prea mult.

o Iulian Martin (Deva) - Ai ales un motto bun - *Să trăiești și să-i lași și pe alții să trăiască* - dar nu înțeleg de ce nu-l pui în practică. Și ca să te citez: *Asta-i cruzime. Cruzime-i asta. / Cinism curat. / Curat cinism.*

o Aurelius Belei (Brăila) -

Rugăciunea ți-a fost ascultată și plicul a ajuns cu bine (inclusiv fotografia și banii). Îți dorim grabnică însănătoșire și sperăm că durerile de cap să fie "dureri ale facerii" de creații și nu de A(n)tene ca în cazul lui Zeus. Poate că n-ar fi rău să te autoironizezi mai des. Ajută! P.S. Și noi te iubim. P.P.S. În privința materialului cu Spielberg cred că-ți vom urma sfatul: am descifrat, am selectat, am oftat, am cenzurat și ce-a mai rămas l-am aruncat liniștită lîngă ce mai aveam referitor la subiect pentru un număr viitor.

aici se DEZINTEGREAZĂ

Mari surprize ne rezervă economia de piață: cînd avem o lună întreagă fără nici-un sefe în raft, cînd se îmbulzesc aspirîndu-ne cu aviditate lei de tranziție de pe fundul buzunarelor. Da, deci cum vă spuneam și săptămîna trecută am avut ocazia (nu pot să spun fericită, sau cel puțin nu 100%) de a bifa trei noi apariții aparținînd unor scriitori clasici ai genului: Asimov, Silverberg și (deja) mai mult decît obsedantul (mai bine zis coșmarescul- din nefericire nu în sensul bun al cuvîntului) van Vogt.

Volumul de povestiri al lui Silverberg a constituit o plăcere atît pentru calitatea textelor antologate (e adevărat că marea majoritate erau cunoscute datorită antologiilor mai vechi; mă refer în special la "Muștele" apărută deja în vreo alte trei locuri, dar nu numai), cît și pentru interesantele prezentări care ni-l apropie pe autor și ne pun în evidență multe aspecte inedite din biografia acestuia. Salutară și prezența (chiar dacă un pic prea lacunară) unei introduceri care ar fi de dorit să se permanentizeze.

Nu e necesar să accentuez aversiunea mea față de Asimov sau van Vogt, deci mă voi mărgini doar la a puncta apariția cărților și mă voi abține de la orice comentariu, mai ales că spațiul rubricii este destul de limitat în această săptămîna.

Isaac ASIMOV - A doua Fundație, Ed. NEMIRA, col. Nautilus, 1500 lei, 240 pag
Robert SILVERBERG - Pasagerii, Ed. NEMIRA, col. Nautilus nr. 19, 1500 lei, 252 pag
Alfred E. Van VOGT - Imperiul Marelui Judecător, Ed. RAO, 2100 lei, 238 pag.

**TREI, DOAMNE ȘI...
(APROAPE)
TOȚI TREI...**

PS - Cîteva noutăți la închiderea ediției (vom reveni cu amănunte despre conținut săptămîna viitoare):
Daniel WALTHER - Ambuscadă pe Ornella, Ed. NEMIRA, col. Nautilus, 900 lei, 140 pag.
Anticipația 508 - Știință și Tehnică SA, 200 lei, 32 pag.
Michael MOORCOCK - Schoonerul gheții, Ed. Multistar, col. Dimensiuni, 1150 lei, 247 pag.

FESTIVALUL QUASAR VA AVEA LOC ÎN PERIOADA 25-27 MARTIE 1994 LA IAȘI. Devenind, din motive obiective, superstițioși nu vom prezenta programul manifestărilor.

Editura PYGMALION PLOIEȘTI caută traducători din limba engleză, cu experiență în traducerea de literatură SF și F. Ofertele, cu precizarea lucrărilor anterioare, se trimit pe adresa - Editura Pygmalion, str. Rahovei, nr.20, Prahova, cod 2000, Tel. 097/123781.

Săptămîna aceasta au apărut două noi numere ale fanzinelor "Katharsis" (numărul 5) și "Virtual" (numărul 2). În ambele semnează nume deja consacrate ale generației '90: Michael Hăuică, Dănuț Ivănescu, Petrică Sirbu, Ionuț Bănuță, dar și un optecist care știe să țină pasul cu cei tineri: Cătălin Ionescu.

Curierul Național anunță un concurs de short - short story începînd cu data de 12 martie, timp de primire a lucrărilor o lună și jumătate. În numărul următor vom anunța valoarea premiilor și componența juriului.
A apărut numărul 18 al suplimentului săptămînal de sf, horror, fantasy - **SUPER NOVA**.

JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Naționale de SF 1993

Editat de :

INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ (Redactor șef)

Dan MERIȘCA, Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ,

Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU,

Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU,

Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU

(Redactori) Marian IRIMIA (fotoreporter)

ADRESA REDACȚIEI :

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 3127135, 3129366, 3129945

Răspunderea materialelor informative revine autorilor.

File din istoria literaturii SF Anglo - Saxone

Nicolae C. ARITON

21

Apariția mai multor pulps SF, nu i-a determinat pe cei de la ARGOSY, revista care publica romane

„științifice” încă de la începutul secolului, să abandoneze genul. Doi mari scriitori erau regii incostabili la acea vreme: *Abraham Merritt* și *Ray Cummings*.

SEVEN FOOTPRINTS TO SATAN, de *Merritt*, a început să fie publicat în paginile revistei ARGOSY, începând cu 2 iulie 1927. Începutul acțiunii nu are nimic spectaculos: în plină zi, în New York, James Kirkham este răpit fără nici un fel de violență. Încercând să ceară ajutor unui polițist, constată că actele sale erau lipsite de nume iar la clubul pe care îl frecventa, o „copie” îi răspunde în numele său. Urmarea romanului nu este din păcate science-fiction, ci una polițistă. Cu toate acestea trebuie remarcat faptul că ediția de buzunar a acestui roman a avut tirajul de 1 milion de exemplare.

A BRAND NEW WORLD, de *Ray Cummings*, debutează în ARGOSY-ALL-STORY WEEKLY la 22 septembrie 1928. Acțiunea se bazează pe intrarea în sistemul nostru solar a unei planete, Xenephrene, intercalându-se pe orbită între planetele Venus și Mercur, fără să afecteze cu nimic viața pe planeta noastră (spre disperarea oamenilor de știință meticuloși). Xenephrene este o planetă locuită și eroul din **A BRAND NEW WORLD**, Peter, zărește o tină fermecătoare și înaripată care tocmai își execută zborul de seară deasupra grădinii casei amicului nostru. Fata se numește Zeetta și, după o perioadă de adaptare necesară stabilirii comunicației între cei doi, fata îl poartă către planeta ei. Aici, Peter descoperă existența unei civilizații total noi și face cunoștință cu un savant, pe nume Graff, care făcea pregătiri pentru a invada Pământul. Bineînțeles, Peter îl va anihila și va

cîștiga pe chestia aceasta și dragostea frumoasei Zeetta. Cu tot succesul enorm avut la timpul respectiv, această scriere a lui Cummings nu a putut rezista rigorilor timpului și gustului cititorilor.

În ARGOSY, începând cu 25 octombrie 1930, *Abraham Merritt* publica **THE SNAKE-MOTHER**, continuarea așteptată a celebrei **THE FACE IN THE ABYSS**. Cititorul asistă la reîntoarcerea lui Graydon la Yu-Atlanchi unde îl așteaptă iubirea Suarrei. Este obligat să se lupte cu Nimir, vechiul zeu al râului, închis pentru scurt timp în „Fața din Adînc”, care amenință să arunce haosul și teroarea asupra lumii. Nicholas Graydon este ajutat în încercarea sa supra-umană de către fantastica creatură care este Mama-Șarpe. Lupta între Nimir, zeul râului, oamenii păianjeni, dinozaurii din Valea Interzisă, slujitorii Mamei-Șarpe, fascinantă Suar și americanul cel viteaz, înarmat cu o carabină cu repetiție, este o adevărată capodoperă a lui Merritt.

THE SHADOW GIRL, de *Ray Cummings*, apare în același an. Bătrînul maestrul nemaivînd inspirația de la începutul activității sale scriitoricești, reușește totuși o operă interesantă. El descrie lupta între două grupuri de oameni, stăpînii unor aparate de călătorit în timp. Unul dintre aparate se materializează în epoca noastră (adică în epoca lui Ray Cummings), în Central Park, și o tină, Lea, iese din acesta. Scena este captată cu ajutorul unui ecran de televizor (camera video încă nu se inventase) cu propriități speciale, construită de doi tineri: Allan și Edward. Aceștia nu renunță pînă nu o găsesc pe frumoasa vizitatoare, împreună călătorind în viitor. Aici, află de o oarecare Turner, un individ din epoca lor, care se afla în posesia unui aparat asemănător frumoasei Lea, și avînd în intenție de a deveni un dictator al lumii.

Allan și Lea, îndrăgostiți unul de altul, luptă împotriva acestuia, dar rezultatul este zădărnici de faptul că sora lui Allan, Nanette, este răpită și „transportată” într-un alt timp. Acest roman, cu o acțiune rapidă și plină de surprize, se citește și acum cu plăcere, fără a suferi prea mult de atingerea timpului.

În ianuarie 1932, ARGOSY începe publicarea la **DWELLERS IN THE MIRAGE**, care este, după părerea unor specialiști, capodopera lui *Abraham Merritt*, și unul din cele mai mari romane Fantasy apărut în zilele noastre. Această carte este într-o oarecare măsură autobiografică, eroul principal, Leif, semănînd foarte mult cu însuși scriitorul pe vremea tinereții cînd străbătea munții arizi ai Mexicului, însoțit doar de un ghid indian, în roman purtînd numele de Tsantawu. În roman, Leif este condus de ghidul său pînă cînd ajung într-o vale dezolantă care îi produce o impresie curioasă: „Cum va spuneam, un tremurat ondula ușor apa lacului. Valurile acopereau pe jumătate piramidele negre, care apăreau și dispăreau sub luciul apei...”

Leif sosise într-o vale a mirajelor. Tînărul pătrunde în curînd în acest univers ce părea la prima vedere de-a dreptul feeric. Un popor de oameni micuți și aurii, conduși de o tină fer-

mecătoare – avînd dimensiunile după standardele noastre – îi fac primirea. Dar încep și necazurile. Leif află că este reîncarnarea teribilului Dwayanu, vechiul stăpîn al Țării Mirajului, amantul vrăjitoarei Lur, femeia-lup. Află că o rasă de oameni normali locuiește de asemenea acest teritoriu, ocupația lor fiind vînătoarea nevinovaților micuți oameni aurii. Aceste ființe, conduse de frumoasa vrăjitoare Lur, sînt de-o cruzime fără margini și sînt adoratorii unei divinități oribile: Khalk'ru – un mutant al monstruosului nordic Kraken... Acest zeu cere sacrificii de o formă deosebită: să i se ofere tinere însărcinate care trebuiau aduse goale lingă tronul său. Altădată, Dwayanu, cel care avea Puterea, reprezenta spiritul lui Khalk'ru. Un frig arctic a cuprins asistența cînd entitatea extraterestră a stabilit legătura dintre universul său și al nostru. Apoi, în timp ce-și absorbea nefericitele victime, cei care urmăreau spectacolul puteau vedea forma unui Kraken uriaș.

Leif este nevoit să lupte nu numai cu vrăjitoarea Lur, ci și cu el însuși, cu spiritul lui Dwayanu care îl ia în stăpînire. Grație dragostei pentru Evalie, și reciproc, el reușește să distrugă complet creatura venită dintr-un alt spațiu și micul popor să fie salvat. Vrăjitoarea și lupul ei alb favorit sînt, de asemenea, răpuși. La sfîrșitul romanului, Leif și Evalie pot în sfîrșit să se bucure de dragostea lor, dar tînărul pămîntean știe că Dwayanu nu este mort și că în orice clipă se poate trezi la viață. Superb scrisă, alternînd scene de violență, poezie, erotism, uneori chiar sadism, **DWELLERS IN THE MIRAGE** se citește și recitește cu o admirație mereu proaspătă.

THE GOLDEN CITY, de *Ralph Milne Farley*, începe să apară în mai 1933 în aceeași revistă ARGOSY. Tratează legendara temă a continentului Mu, dispărut în urmă cu 15 mii de ani. O falie temporală îl poartă pe matelotul Adams Mayheu în această lume. El cade în mare în 1891 și este recuperat de o altă navă în 1932. În timpul sejurului său în Orașul de Aur al continentului Mu, Mayheu este găzduit de către Julo, tatăl fermecătoarei Eleria, care contrar obiceiului rămîne insensibilă la farmecul eroului nostru. Pentru ca acțiunea să nu treneze totuși, acesta este răpit de către Păianjen, un criminal care complotază împotriva guvernului continentului Mu. Păianjenul se află în posesia unui aparat care îi permite să-și teleporteze servitorii pentru a comite asasinat sau răpiri de tinere femei. Păianjenul o răpește pe Eleria, dar Adams Mayheu veghează. Povestea se termină cu cataclismul care înghite continentul Mu; doar Mayheu supraviețuiește, fiind „aruncat” în timpul nostru. Acest roman se citește cu plăcere cu toate că personajele și situațiile sînt teribile de convenționale.

(va urma)

Nicolae C. ARITON

Mulțumiri lui Frederic Gerbaud pentru materialele puse la dispoziție pentru acest serial.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA I N T A E T

Director administrativ :

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian BĂNUȚĂ

Culegere:

Doina PREOTU

Mihaela IVAN

Corectură:

Mihaela VANEA

Montaj offset:

Daniel STĂNICĂ

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în Catalogul

Pressei la poziția 2.128.

Abonamentele se pot face

la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se

pot abona prin

RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telex 3129432

București - România

Plata Presii Libere nr. 1.

JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

SDRĂD

Pluff! Snorky se cufundă în apa rece, lăsând valurile cenușii să treacă pe deasupra lui. Harnașamentele îl strîngeau, dar față de acum două zile, era cu mult mai acceptabil. Atunci, sergentul cu care lucra, trăsese prea tare de chingi. Pînă să apuce să dea vreun semn că curelele alea îl jenează, sergentul îi și dăduse brînci în unde de cenușii.

„Da! Astăzi e mai comod!” stabili Snorky în gînd, răsucindu-se sub apă. Leși din nou la suprafață și privi puntea puitorului de mine. Plină de militari încotoșmănați în blănuri sintetice. Printre ei, sergentul care îl echipa. Se aplecase peste balustradă, făcîndu-i un semn amical. „!pocritul!” gîndi Snorky și închise ochii.

– Moody-balnear! răsună porta-vocea, făcîndu-i pe cei de pe punte să se strice de ris. Plantează mina, Moody-balnear! ordonă comandorul Fling. Iar tu, Eric, continuă el, vezi să-l ghidezi cum trebuie pe Moody!

Drept răspuns, la una dintre ferestrele turnului de comandă a apărut un pumn strîns, cu degetul mare în sus.

Moody era prietenul cel mai vechi al lui Snorky. De asemenea, era cel mai bătrîn din companie. De aici i se trăgea și porecla absurdă. Începuseră să-l cam lase încheieturile și din cauza asta petrecea multă vreme în bazinele din cală. Cele încălzite, așezate în camerele pe care scria „Balneologie”.

Moody înotă pe lîngă Snorky, sări relaxat peste un val, după care se cufundă în adîncurile mării reci. Înainte să plonjeze, făcu un semn discret spre amicul său. Un fel de „lua-i-ar dracu’ și pe ăștia!”

Era rîndul lui Snorky. Se răsucise și înota pe spate, cu capul afundat în apă. De pe punte nu i se mai vedeau decît chingile de piele, închise pe burță.

– Snorky! Hai puile, du-te și tu! se rostogoli glasul din porta-voce.

Snorky scoase capul din apă, inspiră adînc aerul umed, înghețat, se încovoie și ținîndu-și respirația, porni ca o săgeată spre fundul mării. Cobora în spirale, ca un avion doborît, simțînd în permanență ghidajul sergentului în căștile montate pe cap.

– Stînga Snorky! Ține stînga! auzea el vocea ușor răgușită.

Și-a schimbat direcția, cufundîndu-se tot mai adînc în marea cenușie. Și atunci l-a văzut pe Moody. Îl aștepta la 35 de metri adîncime, așa cum stabiliseră. Snorky s-a apropiat de vechiul său prieten și a început să-i dea roată.

Moody s-a răsucit cu burta spre el, ușurîndu-i munca. Dinții zimțați ai lui Snorky s-au înfipt în chingile care țineau mina lipită de corpul prietenului său.

– Ei! Coboară Snorky, ce naiba faci acolo?

Drept răspuns, delfinul a început să emită țiuiturile ascuțite care pentru echipaj aveau semnificația unei stări de intensă nervozitate. Așa cum plănuseră, Moody piui și el, stîns.

Căștile celor doi delfini s-au umplut cu vocile oamenilor din camera de ghidaj.

– Ce dracu? Să vezi că Moody-balnear a intrat într-un pocinog!

– Dar pe ecran nu se vede nimic, domnule

Fling! Nici un semnal... replică Eric.

– Deșteptule! Și dacă s-a agățat într-o plasă de pescuit? Crezi că poți prinde o plasă de pescuit în sonar?

– Poate îl salvează Snorky! Ei s-au înțeles întotdeauna foarte bine! spuse mîndru sergentul cu care făcea Snorky echipă.

– Delfinii se înțeleg totdeauna bine între ei! a stabilit Fling sec.

@ @ @

CU coada ochiului, Snorky i-a văzut venind și pe ceilalți. Turma nedomesticită. Și ei ajunseseră la timp. Exact așa cum plănuse cu Moody.

S-a grăbit să detașeze mina de pe spatele bătrînului său prieten, lăsînd-o să se scufunde încet, în zig-zag, atrasă de gravitație.

Un delfin tînăr din turmă coborî în picaj prin perdelele de gheață ale mării și apucă în dinți chingile, încetinind coborîrea explozibilului. Alți doi i s-au alăturat imediat, reușind să pornească în sfîrșit spre sud, tîrînd mina după ei.

– Termină-ți misiunea! spuneau piuiturile lente ale lui Moody, dar Snorky continua să facă loopinguri în jurul bătrînului delfin.

– Snorky! Plasează dracului mina aia odată și hai sus! se auzi în cască vocea sergentului.

– Fir-ar al naibii! exclamă Fling. Cu Moody nu ar fi cine știe ce pierdere! Și așa e bun de dat la reformă... Dar Snorky este încă tînăr și viguros. Ne-a costat 500.000 de dolari educația lui. Și vreau să justific fiecare cent băgat în el!

Urmă o pauză, dar vocea lui Eric reluă în căști:

– Hai Moody! Hai bătrîne! Leși odată din plasele alea!

Un chiot de bucurie izbucni din gura celui alt sergent în momentul în care Snorky o luă din nou spre fundul mării:

– Snorky a scăpat! Snorky a scăpat din plase!

– Mda... Înseamnă că Moody e prăjit! Nu mai iese de acolo... deduse Fling.

Din nou, vocea lui Eric:

– Moody-balnear! Bătrîne Moody-balnear!... de data asta nu era nici urmă de ironie în glasul lui. Hai bătrîne și tu!

– Doamne, da’ s-a umplut de delfini, acolo jos! Era Dvorsky, ofițerul de transmisiuni, care acoperi vocea lui Eric.

– Încearcă și ei să-l ajute pe Moody... spuse acesta rar. Hai Moody-balnear, hai prietene! Îți promit că am să te țin numai în bazinele alea cu apă caldă!

Moody însă, începuse să se sufoca. Se uita speriat, rînd pe rînd, la delfinii din turma cea liberă. Cu toate acestea, piuiturile lui încă erau calme.

Între timp, Snorky își lăsase mina la intrarea în tunelul pentru submarine. A pașprezecea mină pe care o poziționa chiar el... Devenise curios. Cum vor face inamicii celor care îl ghidau pentru a se folosi de baza aceea ascunsă? Nu găsi nici un răspuns. I-a trecut prin cap doar că, deși dușmani ai celor de pe puitorul de mine, nu aveau cum să devină aliații lui, ai lui Snorky. Și aceia erau tot oameni! Și aceia se foloseau de delfini!

A pornit în sus, ajungînd din nou lîngă Moody. Era

aproape turtit de lipsa de oxigen. Ceilalți delfini se învîrteau în jurul lui, pîndind orice slăbiciune. În nici un caz nu era de dorit ca, cedînd instinctului de conservare, Moody să încerce să țișnească la suprafață. Oamenii ar fi văzut că delfinul nu mai purta nici mina, nici harnașamentele și ar fi devenit bănuitori.

– Măcar de nu s-ar zbate! Ajută-l Doamne să fie demn! piui Snorky încet, privindu-l pe prietenul său. Acesta, la rîndul său, se uita la Snorky cu ochi sticloși.

– Tu ai fost întotdeauna un prieten bun! țiui Moody încet.

Plutea între două ape, zvîcnind necontrolat. Ceilalți delfini se întoarseră, pudici, cu cozile spre tovarășul lor ce murea. Nu piuiau, nu fluierau, doreau doar să evite să-l vadă pe Moody cum se stinge.

Nu mai Snorky, așezat în fața lui, colinear cu el, îl privea. Nu putea să pretindă că e slab și să se uite în altă parte... nu acum, cînd camaradul său murea.

– Îți mulțumesc că mă însoțești acum! fluieră Moody încet și deschise ochii larg.

Pesemne că totul în jurul lui era o negură, dar se străduia să se poarte ca și cum ar mai fi putut să privească la Snorky.

– Să fii atent! a mai spus el tremurînd brusc și rotîndu-se într-o parte.

Au trecut cîteva secunde, dar Moody nu mai dădea nici un semn de viață. Ceilalți delfini au priceput că se sfîrșise și s-au întors cu fața spre el. S-au așezat deasupra lui, împiedicîndu-l să se ridice la suprafață.

@ @ @

– De acum, cu tine comunicăm! țiui unul spre Snorky.

– Da. Mă voi strădui să fiu asemenea lui Moody. A făcut o pauză, apoi simțînd că începe să se asfixieze, a fluierat rapid:

– Miine doresc să-mi faciți o listă cu tot ce am luat de la oameni: mine, transmitătoare, mîini artificiale, roboți telecomandați și tot restul. Iar într-una din zilele astea, doresc să stau de vorbă cu bătrînul...

Nu mai avea aer. S-a îndreptat drept în sus. Plutînd spre suprafață, s-a gîndit la Moody. Știa că oamenii plîngeau în astfel de situații. De altfel, îl și auzea pe Eric scîncînd încetîșor în căști. Dar Snorky nu știa să plîngă și chiar dacă ar fi știut, acum era prea preocupat de misiunea lui, mai mult, începuse să se obișnuiască cu pierderile. De regulă, numai așa obțineau obiecte din mina oamenilor.

A străpuns suprafața mării, a răsuflet adînc și a privit la puitorul de mine. În măruntăiele lui trăiau peste o sută de delfini. Iar de jur împrejurul aceanelor, în porturi, pe nave, în delfinari, peste 250.000 de delfini executau fără să crîcnească ordinele oamenilor...

– Dar va veni ziua, reflectă Snorky, va veni ziua cînd ne vom putea folosi de obiectele oamenilor.

Se îndreptă spre plasa cu care îi culegea din mare, gîndindu-se la o mulțime de delfini protejați cu unelte.

Căci ceea ce îi deosebea de oameni era lipsa mîinilor. ...

- Mmmm, făcu doamna Williams. Mai sărută-mă.

- Mmmm, răspuse Roger. Și o mai sărută.

Ce femeie timpă, își spunea. Dacă nu destul de drăguță, măcar destul de bătrână ca să-i fie mamă. Dar bogată. O vacă, gindea Roger, dar o vacă bună de muls.

Se aflau pe balconul camerei lui Roger. Rachetele care se îndreptau spre Lună sau spre Marte trasau fire de foc pe cerul nocturn. Cămașa lui Roger era deschisă până la al treilea nasture, iar doamna Williams se strîngea cu putere în pieptul larg și bronzat.

- Oooh, făcu doamna Williams. Era complet ramolită. Ești atât de puternic, Roger. Îmi faci rău cînd mă strîngi așa.

- E puterea dorinței mele, răspuse Roger. Și o strînge mai tare.

Treaba era coaptă, acum Roger o știa din vasta lui experiență, ea era pregătită pentru orice i-ar fi cerut, de la butoni de manșetă împodobiți cu pietre prețioase pînă la investiții într-o afacere în care Roger juca rolul de căpetenie. O mulțime de femei făcuseră deja acest plasament, dar singurele replici pe care Roger le reținuse vreodată erau cele ale ritualului său de amor.

- Îmi faci rău, îmi doamna Williams.

- Nu mă pot opri, făcu Roger, strîngînd-o, dinadins, tot mai tare.

Ușa camerei sale se deschise brusc și un bărbat năvăli înăuntru. Era un individ între două vîrste, cu pîntecele revărsat, și mai era președintele Consiliului de administrație de la Tri-Planet Mining, cu un capital de peste zece milioane de dolari.

Întîmplător, tot el era și domnul Williams.

- Canalie! urîl el. Hoț de femei ce ești! Ațînti un revolver spre Roger.

- James! chiră! doamna Williams.

- Hilda! strigă Roger.

Ceva mare și strălucitor, cu brațe de oțel cromat și tors de aliaj, năvăli în cameră, smulse revolverul din mîinile domnului Williams și-l înșfăcă pe acesta sub un braț. O umflă apoi și pe doamna Williams, care se repezise în ajutorul soțului, și-o apucă sub celălalt braț. Obiectul îi scoase pe amîndoi afară din apartament și închise ușa după ei.

- Am să-ți fac o cafea, spuse Hilda, cu o voce metalică. Am să-ți fac niște chiftelute a la suedeise.

- La dracul izbučni Roger, ridicîndu-și palma spre cer într-un gest melodramatic. Tocmai cînd intrase în laț, fir-ar să fie!

- Nu mai e nimic de mîncare, zise Hilda.

- Cine spune că nu mai e nimic de mîncare? întrebă Roger.

Hilda se îndreptă spre bucătărie, cu un pas cadentat.

- A venit din nou tipul cu chiria, aruncă ea peste umăr.

Roger injură proprietarii în general și pe al său în special.

- Ce i-ai spus?

- Că nu ești acasă.

Hilda se opri și-l privea pe Roger cu ochii ei strălucitori de plastic. El se strădui să ia un aer melancolic.

- Hilda, spuse, sintem lefteri.

- Lefteri, repetă Hilda. Mai auzise asta.

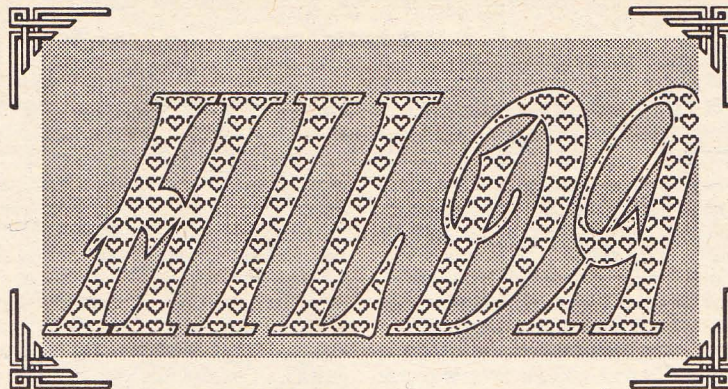
- Sint dezolat că-ți cer asta, Hilda, dar știu o uzină unde se folosesc roboți de închiriat...

- O uzină.

- Da. Îți promit, Hilda, va fi doar pentru puțină vreme. Știu că ai nevoie de rezistențe noi și că nu ți s-a controlat tensiunea de mai bine de un an... O bătut pe umăr. Spune-mi c-ai să-ți iei slujba asta.

- Am să iau slujba asta, răspuse Hilda. Mă duc să fac chiftelutele a la suedeise. Se întoarse la bucătărie cu un pas greu.

Roger habar n-avea cum s-ar fi descurtat fără Hilda. Îi era groază să se gîndească la asta. Știa că orice-ar da în schimb, dragoste sau bani, nu va găsi niciodată una la fel.

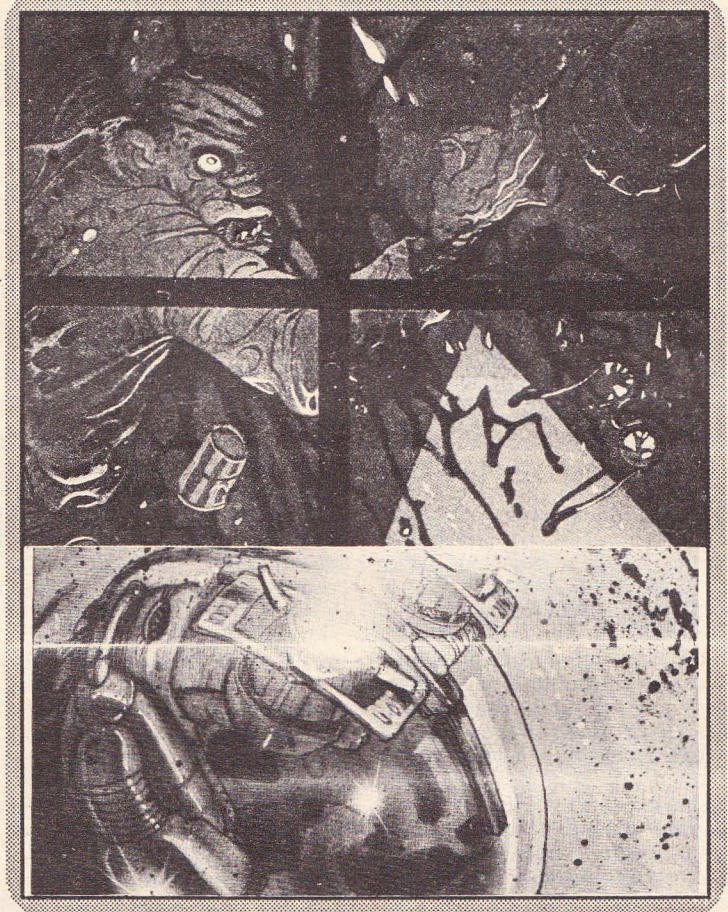

Eră un robot femelă, mai mic decît cei buni la toate, avînd încorporate deosebite aptitudini domestice. Eră o bună bucătărească, o excelentă spălătoreasă, și avea memoria unei femei pentru toate nimicurile.

Hilda fusese construită de o întreprindere suedeză pentru președintele ei, iar Roger o avea de la văduva președintelui. Roger nu era foarte sigur de ce se întîmplase, apoi

Fusese o noapte proastă. Singura femeie tentantă pe care o întîlni eră cu bărbatu-său, care o supraveghea îndeaproape. Iar amintirile despre fiasco-ul Williams îl altaltau mereu, făcîndu-l să bea peste măsură. Se întoarse acasă cu dureri de cap.

Hilda tocmai punea masa pentru micul

văduvei. Poate că pusese în practică amenințarea de a se sinucide.

Tocmai asta eră bine cu Hilda, gîndea Roger. Ea nu se va sinucide niciodată. Și oricît ar abuza de ea, niciodată nu-l va amenința că-și va da cu ceva în cap: singura emoție pe care o putea încerca un robot eră dragostea pentru stăpînului lui.

- Încă puțină cafea, Hilda, ceru Roger înfulecînd ce mai rămăsese din chiftelute. Se simțea mai bine. Și dă puțin cu fierul pe costumul meu de flanel, vreau să ies în oraș.

dejun.

- A telefonat o femeie.

Nările lui Roger se dilatară.

- Cine?

- Alice, răspuse Hilda.

- Duce-se naibii, făcu el dezgustat. Alice Carter n-avea decît optsprezece ani, și n-avea să aibă nici un dolar al ei înainte de cîțva ani buni. Iar junioralele erau atît de facile încît nici măcar nu-i lăsau senzația că trebuie, din cînd în cînd, să strîngă chinga.

- Pîlînea, continuă Hilda.

- Așa pîlîng ele.

Mușcă dintr-o felie de pîine prăjită exact cît îi plăcea și apucă unul din ziarele pe care Hilda i le așezase lîngă farfurie.

- He! he! spuse.

Domnul și doamna James Williams se prăbușiseră cu elicopterul lor personal. Un turn de control pentru elicoptere surprinsese niște fragmente de caertă, iar domnul Williams uitase să brânzeze pilotul automat. Doamna Williams eră într-o stare gravă. "Păcat că nu și-au rupt gîturile" murmură Roger.

Sau, mai degrabă, păcat că nu eră domnul Williams cel aflat într-o stare gravă. Cu stîlul de raționament pueril de care sint în stare soți, se putea paria că va arunca vina accidentului asupra lui Roger. Iar zece milioane de dolari, erău o forță de temut.

- Hilda, strigă Roger. Cred c-o să plecăm la Paris. Ce spui, ți-ar place?

- Paris, repetă Hilda. Mai auzise vorbindu-se.

În timp ce ea se îndepărta cu pași greoi pentru a face bagajele, Roger rămase în picioare în fața ferestrei, privind afară cu un aer posomorît. Avea uneori impresia că, orice-ar face, n-o s-o scoată la capăt.

Hilda reveni în salon.

- Bagajele sint gata.

Roger stătea așezat pe canapea, ținîndu-și capul în mîini. Hilda îl privea.

- Bagajele sint gata, repetă ea.

- O clipă, răspuse Roger. Mă doare îngrozitor capul.

- Mă duc să caut pastilele pentru dureri de cap.

Cu același pas greu, se îndreptă spre baie, apoi se întoarse, aducînd pastilele și un pahar cu apă. După ce Roger le înghiți, Hilda luă stîlca de coniac din bufet și îl turnă o porție zdravănă.

- Mă duc să mai fac cafea, spuse.

Eră o adevărată minune, gîndi Roger, cît de bine știa Hilda ce trebuia să facă. Trucul odată învățat, nu-l mai uita niciodată.

Dintr-o dată, Roger se simți mult mai bine. Coniacul îi încălzea în mod plăcut stomacul și i se urcase puțin la cap. Fugi după Hilda, îi cuprinse talia de aliaj în brațe și o strîns la piept.

- Hilda, ești o minunăție! Te iubesc!

- Asta o spui doar așa!

- Nu, chiar așa gîndesc. Sincer.

- Sărută-mă, spuse Hilda.

Totul i se păru atît de familiar încît îl deconcertă, dar totuși atît de amuzant încît nu se putu împiedica să rîdă. Și cum, grație coniacului, se simțea într-adevăr foarte bine, depuse un sărut pe placa ce-i ținea loc de față Hildei.

- Mmmm, făcu Hilda. Mai sărută-mă.

- Hilda! Unde-ai învățat asemenea lucruri?

- Am tras cu urechea.

Iată, deci, de ce i se păreau replicile atît de familiare. Ce mai robot!

- Hilda, spuse Roger rîzînd, nu sint două ca tine în toată lumea.

Rîsul i se umbrî puțin de durere.

- Hilda! Uită că ai brațele de oțel. Îmi faci rău, cînd mă strîngi așa.

- E puterea dorinței mele, răspuse Hilda cu vocea ei metalică.

- Îmi faci rău!

- Nu mă pot opri, răspuse Hilda. Și-l strînsă mai tare.

Roger se înmuie în brațele ei. Ea îi dădu drumu și el se prăbuși pe podea. Din gîtlej îi mai ieși un zgomot și începu să-i curgă singe din nas. Apoi zgomotul se opri, și singele de asemenea.

Hilda se îndreptă spre dulapul cu detergenți, scoase ce-i trebuia și spălă petele de pe covor. Îi nîdică pe Roger și îl întinse pe divan.

Puse înapoi în dulap peria și detergentul și, cu pasul ei greu, se întoarse la bucătărie.

- Mă duc să-ți fac niște cafea, spuse Hilda.

Traducere de
Sorin SIMION

H.B. HICKEY

ROMANCE

ISTORIA LITERATURII SF

Acest termen primitiv evocă o istorie care se desfășoară într-un cadru la fel de vast ca acela la universului lumilor cunoscute și necunoscute. Pentru puriști, nu este poate inutil să precizăm că a fost creat de **Wilson Tucker** în 1941, referindu-se la foiletoanele radiofonice americane, denumite în manieră populară „soap operas”, pentru că erau finanțate, în acea perioadă, de către negustorii de săpun și de fabricanții de produse pentru gospodărie.

Pornind pe urmele lui **Lucian** din Samosata și ale lui **Charles Defontenay**, unii autori nu ezită să extindă câmpul colonizării la dimensiunile întregului univers cunoscut și chiar necunoscut, imaginându-și uneori alte universuri cu mult mai complexe și mai greu de cucerit.

Scritorul american **Edward Smith** (1890-1965) este creatorul acestui gen aparte. Împreună cu **Lee Hawkins Garby**, fundamentează primele reguli în „**Îmbușeala stelelor**” (1928). Povestea începe într-un îndepărtat atelier de cizmărie, unde se construiește o aeronavă, când brusc, un cercetător descoperă mijlocul de a îmbilzi radioactivitatea. Pornind de aici, acțiunea se deplasează în spațiu, pentru ca, în curând, să depășească marginile galaxiei noastre.

Această uriașă saga intergalactică se continuă cu „**Skylark Three**” (1930), „**Skylark of Valeron**” (1935) și „**Skylark Duquesne**” (1965).

Splendoarea acestui domeniu nou al SF-ului este ilustrată însă de compatriotul lor **Howard Phillips Lovecraft** (1890-1937). După crearea de povestiri fantastice tradiționale și de opere de anticipație științifică, Lovecraft dă frâu liber imaginației și o lasă să exploreze frontierele galaxiei, într-o serie de romane foarte pretențioase.

„**Munții halucinanți**” (1936) reprezintă un prilej pentru a imagina istoria globului terestru și a celor cinci civilizații preumane care au precedat-o pe a noastră. Înfățișează și sosirea mai multor specii de extraterestri: Strămoșii, Cithulhu și Mi-Go. În „**Umbra venită din timp**” (1936) se arată interesat de Marea Rasă originară de pe lith, o planetă situată în afara galaxiei noastre. Profesorul Universității din Miskatonik examinează un bizar meteorit, care ucide tot ce e viu în valea unde s-a prăbușit – „**Culoarea căzută din cer**” (1927). „**Acela care șușotea în tenebre**” (1931) se referă, mai ales la Mi-Go, o specie venită de pe Pluto, cunoscută și sub numele de Cei cu Aripile Negre.

Proiectul unui alt american, **Fritz Leiber**, născut în 1940, este la fel de ambițios. După ce a conceput trei globuri terestre ale destinului umane paralele în „**Destiny Times Three**” (1945), în „**Războiul din neant**” (1958) opune două tendințe filozofice, apărute de cele două rase spațiale în perpetuă confruntare – Păianjenii și Șerpii. Miza acestei lupte încrâncenate este, nici mai mult nici mai puțin, însuși Cosmosul. Cele două clanuri își aruncă în luptă forțele și fac apel la mercenari, printre care se pot întâlni și pămînteni, veniți din diferite epoci istorice.

Universul pe care ni-l descrie **William Olaf Stapledon** (1886-1950) în două cărți fundamentale este infinit mai complex decît cele pe care le-am moștenit de la marii vizionari ca **Wells** sau **Jules Verne**. Imaginația nu exclude totuși reflecția, iar răspunsurile pe care le aduce depășesc adeseori cadrul unui simplu roman. „**Star Maker**” (1937) constituie cheia de boltă a unei opere caracterizate de bogăția imaginației și de puterea inspirației. Atunci cînd autorul își pune întrebări asupra sensului vieții și al morții sau asupra locului omului în univers, el își simte spiritul ridicat de o forță implacabilă și se descoperă brusc antrenat, fără voia sa, într-o extraordinară călătorie de-a lungul spațiului. Depășind frontierele stelelor, învață încetul cu încetul să-și stăpînească noul mijloc de locomotivă și își încheie periplul ajungînd în apropierea unei planete asemănătoare Terrei, pe care crea-turile, în ciuda unor particularități stranie, nu par cu mult diferite de oameni. Singurul lucru ce-i rămîne de făcut este acela de a-și găsi un corp apt să-și primească spiritul hojnar. După cîteva încercări nereușite, se instalează în cel al filosofului Bualtu.

Începînd chiar cu acest punct de observație privilegiat, rezultatul fuziunii voluntare dintre două spirite libere, noul explorator se dedică unui adevărat studiu de antropologie comparată. Așa încît, la sfîrșitul călătoriei, descoperă diferite tipuri de umanitate sub cele mai neașteptate aspecte. Echinodermii se aseamănă cu niște stele de mare gînditoare. Mantioizii se refugiază pe fundul mărilor, gata să reziste uriașelor presiuni care domnesc pe planeta lor. În altă parte, ichtioizii trăiesc sub apă, coexistînd cu făpturile amfibii – păianjenii de mare. Ceva mai departe, păsările sînt acelea care crează adevărate surprize: măruntelii lor creiere sînt conectate în serie prin unde radio și formează un spirit inteligent atotputernic.

Alte ființe cosmice sînt încă și mai derutante, fiind alcătuite din unități microscopice, comunicînd prin unde radio, și care constituie ansambluri compozite, cunoscute sub denumirea generică de **Nori Marțieni**.

În final, toate aceste forme de viață intră într-un conflict reciproc, înainte de a se contopi într-o sinteză astrală, pentru a da naștere Spiritului Galactic. Acesta nu este însă singur în univers și descoperă, într-un tîrziu, o altă existență, diferită de a sa. E vorba de Creatorul de Stele, origine și principiu al întregii creații.

La această vastă frescă, trebuie să adăugăm și alte romane, care nu fac decît să reia și să dezvolte anumite detalii: „**Ultimul și primul om**” (1930) returnează istoria umanității începînd cu anul 1930 și pînă la dispariția omului odată cu

explozia soarelui. În acest timp, asistăm la sfîrșitul civilizației terestre și la nașterea unei noi umanități, cîteva milioane de ani mai tîrziu. Această a doua Specie Umană va fi exterminată de marțieni, iar speciile ce-i vor urma vor fi obligate să emigreze mai întîi pe **Venus** pentru ca, în final, să se instaleze definitiv pe **Neptun**.

„**Ultimul om în Londra**” (1932) relatează istoria noastră, văzută de către unul din ultimele exemplare ale celor din urmă supraviețuitori umani – un neptunian dintr-a opt-sprezecea spiță (nu cea mai degradată, însă ultima). „**The Flames**” (1947) ne înfățișează viața unei ființe-stea, iar „**A man divided**” (1950) dezvoltă complexitatea mentală a Creatorului de Stele.

Americanul **Jack Williamson**, născut în 1908, intră la rîndul său în legendă, scriind o adevărată saga, care începe cu „**Legiunea spațiului**” (1934), se continuă cu „**Comentarile**” (1936) și se încheie cu „**Singur împotriva legiunii**” (1939). În primul roman, legionarul **John Ulnar** este însărcinat să facă de gardă împreună cu alți trei camarazi, la intrarea în adăpostul „armei absolute”. Odată cu scurgerea acțiunii, capătă o importanță din ce în ce mai mare, pînă la punctul în care devine, în ultima carte, personajul central, preocupat să salveze universul.

„**Nava lui Antim**” (1942) și „**Șocul lui Antim**” (1943), la fel ca și „**Seetele Shock**” (1949), publicate sub pseudonimul de **Will Stewart**, aduc în scenă niște minori trimiși să exploateze antimateria ce se găsește în adîncul Centurii Asteroizilor și subliniază dificultățile ce trebuie rezolvate pentru a face să coexiste simultan cele două lumi de neîmpăcat, care sînt materia și antimateria.

Ceva mai tîrziu, compatriotul său, **Alfred Bester**, născut în 1913, povestește în „**Capătul stelelor**” (1956-'57) aventurile lui **Gulliver Foyle**, care trăiește în secolul XXIV și se trezește antrenat într-o serie de aventuri nebunești, ce îl conduc către marginile galaxiei.

Există, în fine, alți patru autori americani care merită o mențiune aparte.

Este, mai întîi, cazul lui **Edmond Hamilton**. Născut în 1904, a devenit foarte repede unul dintre marii maeștri ai genului „space-opera”, cu două romane, considerate pe drept cuvînt drept clasice. În „**Regele stelelor**” (1947), spiritul lui **John Gordon** efectuează o uluitoare călătorie spațială și intră în corpul lui **Zarth Arn**, prințul Imperiului din centrul Galaxiei, împreună cu care, înainte de a se reîntoarce pe Terra, va câștiga războiul pornit împotriva acestuia de către dușmanii Galaxiei. În „**Întoarcerea la stele**” (1967), **John Gordon** este rechemat de **Zarth Arn** pentru a salva încă o dată Imperiul amenințat. De această dată, călătoria este efectuată în propriul său corp. Sub această înfățișare, o regăsește pe prințesa **Liana**, de care se îndrăgostise în decursul anteriorului său periplu.

Cel de-al doilea, este celebrul **Isaac Asimov** (1920-1992). Sub pseudonimul de **Paul French**, publică mai întîi o serie de romane destinate unui public tînr, în care povestește aventurile lui **David „Lucky” Star**: „**Pe planeta roșie**” (1952), „**Bătălia stelelor**” (1953), „**Venus împotriva Pămîntului**” (1954) și „**Spionul-robot de pe Jupiter 9**” (1957). În paralel cu nuvelele sale despre roboți, **Asimov** scrie o altă serie de romane, grupate, în faimoasa trilogie, „**Fundația**”, alcătuită din trei romane ce nu întîrzie să devină repere clasice ale genului: „**Fundația**”, „**Fundația și Imperiul**”, „**A doua Fundație**” (1942-1949), cărora li se poate adăuga „**Alergătorii spațiului**” (1952).

Psihoistoricul **Hari Seldon** anunță apropiatul sfîrșit al Imperiului Galactic și nașterea cîteva mii de ani mai tîrziu a celui de-al Doilea Imperiu Galactic, momentul apariției unei noi civilizații umane dezvoltate numai după principiile științei mentale. În scopul de a reduce această perioadă intermediară de mii de ani numai la trei secole, el propune să se creeze o Fundație care va conserva o parte din istoria și din cunoștințele acumulate. Prin forța de a se împrăștia de-a lungul universului, lumile se multiplică, generînd neîncetate conflicte, descrise în „**The stars, like Dust**” (1951).

„**O piatră pe cer**” (1950) aduce în scenă o civilizație viitoare care, în căutarea originilor, ajunge să exploreze Terra. Această admirabilă saga se încheie cu trei noi volume care vin să se adauge seriei, începînd cu 1982: „**Fundația fulgerată**”, „**Pămîntul și Fundația**”, „**Preludiul Fundației**”.

Cel de-al treilea autor remarcabil de space-opera este **Frank Herbert**, născut în 1920. El face o remarcabilă intrare în gen cu „**Dune**” (1963), urmat de „**Messia Dunei**” (1965) și „**Copiii Dunei**”. Planeta **Dune** este neospitalieră, acoperită de nisip și populată de viermi uriași, lungi de mai multe sute de metri. Nimeni nu s-ar gîndi să colonizeze un asemenea loc, dacă nu ar fi singurul punct din galaxie unde crește „spice”, un drog rar și foarte căutat, care ajută la prelungirea vieții și la căpătarea darului premoniției. Dorit cu ardore de marile puteri galactice, drogul transformă planeta **Dune** într-un uriaș cîmp de bătaie al unor greu de imaginat jocuri de culise. În 1984, regizorul american **David Lynch** se inspiră din această carte pentru a face un film, care nu va fi însă pe măsura așteptărilor amatorilor de SF.

De remarcat, în sfîrșit **Samuel R. Delany**, născut în 1942, autor al unei impresionante space-opera, intitulată „**The Fall of the Towers**” (1963-'64). E descris aici războiul interplanetar, purtat în vis de către spiritul unui întreg popor, manipulat de un ordinator gigant. Această trilogie e alcătuită din „**Out of the dead City**”, „**The Towers of Toron**” și „**City of Thousand Suns**”.

Traducere - **Alina POPOV**

Numele meu este Boffer Bings. M-am născut din părinți cinstiți, într-una dintre condițiile mai umile ale vieții, tatăl meu fiind producător de ulei de ciine iar mama avînd un mic studio aflat la umbra bisericii orașului, unde dispunea de copiii nedorîți. Din copilărie am fost învățat să muncesc; nu numai că îl ajutam pe tata să-și procure ciini pentru cazanele lui, dar eram deseori pus de mama să car deșeurile rezultate din munca ei în studio. Pentru a-mi îndeplini datoriile am avut uneori nevoie de toată inteligența mea naturală căci toți ofițerii legii din vecinătate se opuneau afacerii mamei mele. Nu pentru că ar fi candidat din partea opoziției, iar problema nu a fost niciodată tratată ca avînd importanță politică; pur și simplu așa s-a întîmplat. Afacerea tatălui meu, de a produce ulei de ciine, era, evident, mai puțin nepopulară, deși proprietarii ciinilor dispăruți îl priveau uneori cu o suspiciune, care, într-o oarecare măsură, se reflecta asupra mea. Tatăl meu avea, ca parteneri secreți, pe toți medicii din oraș, care rareori scriau o rețetă lipsită de ceea ce le plăcea să numească **Ol. can.** Era într-adevăr cel mai valoros medicament descoperit vreodată de medicină. Dar majoritatea oamenilor ezită să facă sacrificii personale pentru cei aflați la nevoie, și era evident că multora dintre cei mai grași ciini din oraș li se interzisese să se joace cu mine – un fapt care îmi îndurera sensibilitatea tină, ba chiar odată era cît pe ce să mă determine să mă fac pirat.

Privind înapoi spre acele zile, nu pot să nu regret, uneori, că, aducînd, indirect, moartea părinților mei, am fost autorul unor neplăceri ce mi-au afectat profund viitorul.

Într-o seară, pe cînd treceam pe lângă fabricuța de ulei a tatălui meu cu trupul unui copilaș găsit de la studioul mamei, am văzut un polițist care părea să-mi supravegheze atent mișcările. Oricît eram de tînăr, învățasem că acțiunile unui polițist, oricare ar fi aparența lor, sînt cauzate de motivele cele mai demne de dispreț, așa că l-am evitat, strecurîndu-mă în fabricuța printr-o ușă laterală care se întîmpla să fie ușor întredeschisă.

Am încuiat-o imediat, și am rămas singur cu mortul meu. Tatăl meu se retrăsese pentru noapte. Singura lumină venea de la cuptor, care strălucea într-un purpuriu adînc, sub unul dintre cazane, azvîrlînd scilipiri roșiatice pe pereți. În cazan, uleiul încă se mișca într-o fierbere indolentă, împingînd uneori la suprafață cîte o bucată de cățel. Așezîndu-mă ca să aștept plecarea polițistului, am ținut trupușorul gol al copilașului găsit la piept și i-am mîngîiat tandru părul scurt și mătășos. Ah, cît era de frumos! Chiar la această vîrstă fragedă, îmi plăceau foarte mult copii, și, privind ingerașul acesta, aproape mi-a răsărit în inimă dorința ca rana mică, roșie din piept, - opera scumpei mele mame - să nu fi fost mortală.

Obiceiul meu fusese să azvîrl copilașii în riul pe care natura prevăzătoare îl făcuse în acest scop, dar în noaptea aceea nu îndrăzneam să ies din fabricuța de teama polițistului. „În fond, mi-am spus, nu poate conta prea mult dacă pun asta în cazan. Tata n-o să deosebească oasele de cele ale unui cățel, iar cele cîteva morți ce ar putea rezulta din administrarea unui altfel de ulei în locul incomparabilului **Ol. can.** n-au mare importanță pentru o populație care crește atît de repede.” Pe scurt, am făcut cel dintîi pas spre crimă și mi-am produs o nesfîrșită tristețe aruncînd copilașul în cazan.

În ziua următoare, oarecum spre surpriza mea, tata, frecîndu-și mîinile cu satisfacție, ne-a informat, pe mine și pe mama, că obținuse ulei de cea mai fină calitate pe care o văzuse vreodată; că asta era și părerea medicilor cărora le arătase mostre. A adăugat că nu cunoaște felul în care se obținuse acest rezultat; ciinii fuseseră tratați din toate privințele ca de obicei, și erau de o rasă obișnuită. Am considerat că e de datoria mea să explic – ceea ce am făcut, deși paralizată mi-ar fi fost limba dacă aș fi putut prevedea consecințele. Jeluindu-mă necunoașterea anterioară a avantajelor combinării afacerilor lor, părinții mei au luat îndată măsuri pentru a repara greșala. Mama și-a mutat studioul într-o aripă a clădirii fabricii, iar toate datoriile mele legate de afaceri au încetat. Nu mi se mai cerea să scap de trupurile micilor nedorîți, și nu mai era nevoie să momesc ciini, căci tatăl meu renunțase cu totul la ei, deși aveau încă un loc onorabil în denumirea uleiului. Azvîrlit atît de brusc în brațele leneviei, ar fi fost de așteptat să devin dezamățat și corupt, dar nu a fost așa. Sfînta influență a iubitei mele

AMBROISE BIERCE

ULEI DE CIINE

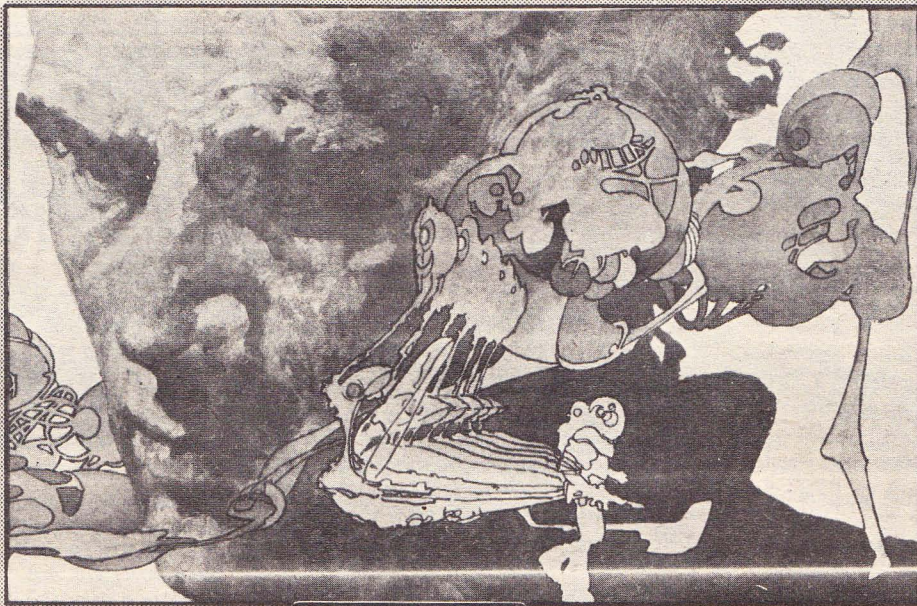
mame a fost mereu în preajma mea, apărîndu-mă de ispitele ce asediază tinerețea, iar tata era diacon la biserică. Vai, din vina mea aceste persoane respectabile au avut un sfîrșit așa de rău!

Găsind profituri duble în afacerea ei, mama i s-a devotat cu o nouă asiduitate. Nu numai că înlătura la cerere copiii nedorîți, dar umbla pe drumul mare și pe străduțe, adunînd copii de vîrste mai avansate, ba chiar și adulții pe care putea să-i atragă la fabrică. Tata, de asemenea îndrăgostit de calitatea superioară a uleiului produs, procura materie primă pentru cazane cu perseverență și zel. Convertirea vecinilor în ulei de ciine devenise, pe scurt, singura pasiune a vieții lor – o lăcomie atotcuprinzătoare a pus stăpînire pe sufletele lor, servindu-i în locul speranței în Rai – de care, de asemenea, erau inspirați.

Deveniseră de acum atît de întreprinzători, încît s-a ținut o întrunire publică, și au fost adoptate rezoluții care-i criticau cu severitate. Au fost chiar aluzii ale președintelui, că orice alte raiduri asupra populației vor fi întîmpinate cu ostilitate. Bieții mei părinți au părăsit întrunirea cu inimile frînte, sperați și, îmi vine să cred, nu complet normali. Oricum, am considerat că e mai prudent să nu intru în fabrica de ulei împreună cu ei în acea noapte, ci să dorm afară, într-un grajd.

Pe la miezul nopții un impuls misterios m-a făcut să mă trezesc și să privesc

printr-o fereastră în camera cazanelor, unde dormea acum tata. Focurile ardeau atît de strălucitor de parcă s-ar fi așteptat ca recolta zilei următoare să fie abundentă. Unul dintre cazanele mari clocotea încet, cu o aparență misterioasă de stăpînire de sine, de parcă ar fi așteptat momentul potrivit ca să-și folosească întreaga putere. Tata nu era în pat; se ridicase, îmbrăcat în hainele de noapte, și făcea un laț într-o funie rezistentă. Din privirile pe care le arunca spre ușa dormitorului mamei, am înțeles prea bine scopul pe care îl aveau în minte. Amuțit și încremenit de groază, nu puteam face nimic pentru a împiedica sau a preveni. Deodată, ușa apartamentului mamei s-a deschis fără zgomot, și cei doi s-au înfruntat, amîndoi pîrînd surprinși. Și doamna era

în haine de noapte, și ținea în mîna dreaptă unealta muncii ei, un pumnal lung, cu lamă îngustă. Nici ea nu fusese în stare să se lipsească de ultimul profit pe care acțiunea neprietenească a cetățenilor și absența mea i-l lăseseră. O clipă privi fiecare în ochii aprinși ai celuilalt apoi își nîrî unul spre celălalt într-o furie de nedescris. Se înfruntară de jur împrejurul camerei, bărbatul blestemînd, femeia țipînd, amîndoi luptînd ca niște demoni – ea, să-l străpungă cu pumnalul, el să o sugrume cu uriașele mîini goale. Nu știu cită vreme am avut nefericirea să observ această dezagreabilă îngățîșare a nemulțumirii conjugale, dar în cele din urmă, după o zbatere mai viguroasă decît de obicei, combatanții se despărțiră brusc.

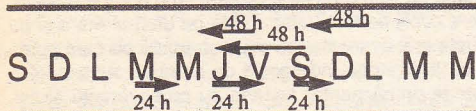
Pieptul tatălui meu și arma mamei arătau dovezi de contact. Încă o clipă s-au privit într-un fel foarte neprietenos; apoi bietul meu tata, rănit, simțînd mîna morții ce se apropia, își nîrî înainte, fără a-i păsa de ripostă, o prinse pe iubita mea mamă în brațe, o ținu pînă la marginea cazanului fierbînd, își adună ultimele puteri, și sări înăuntru cu ea într-o clipă dispăruseră amîndoi și-și adăugau uleiul celui al comitetului cetățenesc ce ne vizitase în ziua dinainte cu invitația la întrunirea publică.

Convins că aceste evenimente nefericite îmi închideau orice cale spre o carieră onorabilă în acest oraș, m-am mutat în faimoasa localitate Otumwee, unde scriu aceste memorii cu inima plină de remușcări pentru actul necugetat ce a condus la un dezastru comercial atît de îngrozitor.

Traducere -
Mihai CORBEA

Pentru mine timpul e știrb. Probabil că nu e asta cea mai reușită comparație, dacă mă refer la faptul că din 24 în 24 de ore alunec alte 48 în trecut, și probabil că nici folosirea termenului „trecut” nu e dintre cele în fața cărora să-ți scoți cu un *n-am ce zice*, pălăria, dacă mă refer la faptul că trecutul omenirii este viitorul meu.

Mă trag dintr-o familie care își are rădăcinile în anul 2040. Pentru că aveam numai cinci ani când, cu ocazia Războiului Lumii, părinții mei ardeau de vii, secretul acestei inversiuni temporale mi-a rămas străin. Nu însă și natura ei. Mă străduiesc în schema de mai jos, s-o reprezint cât mai clar: unde, bineînțeles, nici momentul 1 și nici momentul 4 nu

reprezintă limitele care să despartă ființa mea de neant, ci doar două dintre verigile să le zic așa temporale ale existenței ce mi-a fost hărăzită. Pentru mine viitorul e deja scris. Știu că peste doi ani va izbucni Războiul din Golf, știu că peste patruzeci și opt de ani se va încheia cel de-al II-lea război mondial și mai știu că peste 1993 de ani Cristos va poza în martir, cocoșat pe cruce, întru iertarea celor păgîni și de rînd. Am aflat toate acestea din ziare și cărți, din fresce și tablouri, în fine, din istoria omului de la prezent și pînă la origini, din memoria viitorului meu. Mă dezvolt, pe un fond de involuție

**Mențione
ATLANTYKRON '93**

tru a nu se topi masca ce-mi ascunde identitatea, trebuie să mă păstrez oarecum rece. Există riscul ca o persoană necunoscută pe lingă care trec pe stradă să-mi spună „te faci că nu mă vezi, ce mai faci?”, iar eu, necunoscînd trecutul ei, să mă văd în situația de a „o rupe” definitiv din teama de a nu mă compromite, lucru pe care a doua zi în calendarul existenței mele să constat cu amărăciune că n-ar fi trebuit să-l fac nicidecum.

Acum stau pe faleză și sînt trist. Îmi bălăngănesc picioarele într-o parte și-n alta, apuc o piatră și o arunc cît pot. Face poc, în reculul valului. Nu sînt nebun, așa a făcut poc. Apuc o altă piatră și, mă răzgîndesc, n-o mai arunc. E, de fapt, o scoică. O pun la ureche și ascult, un fișit continuu din care nu prea

poate că așa ne vom despărți, pe tonul acesta. Îi zic viața mea e un veșnic înainte, adică cum tango?, nu pricepe. Nu pricep. Fac un pas înainte și-unul înapoi, vreau să spun, dar asta nu-i tango, zice ea.

Are dreptate, nu-i tango. Tot ceea ce spun, tot ceea ce fac mă-nfioară, sînt incompatibil cu aproape tot ceea ce se-ntîmplă. De trei zile – prieteni. Asta înseamnă că măcar, măcar trei zile ar trebui să mă sustrag aceluia determinism universal și să mă suport cum s-o putea. Dacă m-aș sinucide, trecutul imediat al ei, al acestei fete care s-a culcat cu mine fără ca eu să știu că sînt încă, am fost, sau voi mai fi virgin, se va risipi ca un fum. Curaj, băiete, încă două zile, măcar două.

Mă întorc cu fața în sus și-aș vrea să ațipesc. Ema stă întinsă pe burtă, cu bărbia înfiptă în pernă, oare de ce stă așa? eu nu găsesc nimic interesant la poziția asta, și ce dacă? – zice ea – stau cum pot.

Stă cum poate, o-nțeleg perfect, numai pe mine nu mă-nțeleg cum de se face să gîndesc cu voce tare.

Ascultă, îi zic, să nu te superi pe mine dacă, să zicem, miine voi fi bolnav și nu vom mai face... Va fi o măsură de pre..., vreau să spun va fi mult mai bine așa... Asta, bineînțeles, dacă voi fi bolnav, lucru care simt că o să se-ntîmple, înțelegi?

Nu-nțeleg. Își ridică bărbia din pernă și-ntoarse capul spre mine, în gropița lăsată de bărbie își așează urechea, haios – exclam – dar îmi continui, prudent, exclamația în gînd. Zici că nu are decît o ureche!

Ea ghicește regula jocului, exclamația mea, cenzurată, n-o impresionează prin nimic. Îmi zice că vezi, mi se pare ciudat

generală, absolut normal, ba încă mă gîndesc, aproape de normalitate, că inversiunea temporală nu se află în mine, ci în ceilalți oameni. Societățile n-au descoperit niciodată drumul spre o dezvoltare pînă la epuizare, iar de la un anumit punct, plafonîndu-se, au început să dea înapoi sau, în cel mai fericit caz, s-au autodistrus. Nu omul a modelat societatea, ci societatea, supunîndu-l odată cu degradarea ei la suplicii dintre cele mai benefice, l-a modelat pe om cum a vrut. A vrea să te autodepășești într-o societate în deplină dezvoltare e ca și cum ai alerga în trenul plecat spre o anumită țintă, încercînd să ajungi înaintea lui.

Cazul meu ar putea fi unul izolat. M-am născut, vezi bine, din doi părinți normali. Dar dacă, dintr-un reflex apărut ca o reacție împotriva neantizării, societatea s-a reîntors în propriu-trecut, preferînd lentă sa dizolvare autodistrugerii totale și dintr-o dată, înseamnă că oamenii ca mine, a căror menire să fie de a reinventa roata atunci cînd lumea va fi uitat cu desăvîrșire de ea și, deci, de a reîntoarce sensul istoriei din-spre minus înspre plus infinit, trebuie să mai existe neapărat.

O societate care să-și renege viitorul prin întoarcerea sa în trecut seamănă cu șarpele care se reîntoarce pe propria-i umă lăsată în iarba umedă.

Eu și cu ceilalți care-mi seamănă – niște îmbătrîniți printre din ce în ce mai în măsă creatori și creați.

Sînt virgin. Pînă la șaispezece ani mi-a fost indiferent aspectul ăsta, dar de anul acesta situația se complică, pentru că degeaba aștept, nu găsesc nimic. Au existat cîteva ocazii în care mă puteam implica, însă în relațiile cu oamenii, pen-

înteleg nimic, o simfonie de șoapte și gemete, „șușotești” parcă aud, „șușotește șușuriu șoapte și sfîșie șpos Ștefan...”, Ștefan! ce faci aici?, sînt eu, Ema, hei Ștefan!

Tresar. Pe mine mă cheamă Ștefan. O văd apropiindu-se, Dumnezeu, e o zeiță pogorîtă pe plaja asta luminează, parcă plutește, pe sub cămașa albă, largă și lungă, îi ghicesc arpile, e ea, necunoscuta visurilor mele, curaj, băiete, să nu te prind că roșești, ridică-te...

Îi ies înainte, o îmbrățîșez, o sărut circumspect pe frunte, am dezamăgit-o, știu, îmi iau inima-n dinți și o sărut pe gură, dar cum, cum se sărută pe gură? Am buzele încordate, mă fac de rîs, iubito, îi șoptesc, sînt tare bolnav, lasă-mă, lasă-mă...

Ne așezăm față-n față pe nisip. Nu ne privim, nu ne zicem nimic, sau poate că ea mă privește pe chiorîș, nu știu. Recit în gînd, ca să umplu timpul, o poezie cu un cal și cu un om care s-a suît pe el, o termin, o iau de la capăt, și timpul e gol, din ce în ce mai gol, voi înnebuni dac-o să măi tacă în halul acesta, ascultă, o întreb, de cîte zile sîntem prieteni?, de trei – băliguie ea – doar de trei.

Din nou o tăcere lungă, îmi formulez în minte un compliment pe care trebuie să-l fac, privirile noastre se-nîlînesc, nu, nu pot să-l fac nici un compliment, îi dau scoica, ține-o, îi zic, e o scoică. Ea dă din cap că da, știe că e o scoică, și eu știu că ea știe, însă simțeam cum tăcerea începe să mă ucidă și, defensiv, am lovit, am lovit cu ce-am avut la-ndemină, cu ce-am avut la-ndemină – țip – și tresar, idiot ce sînt, mă va crede nebun.

Pentru ea acestea e ultima zi în care vom mai fi împreună,

faptul că, de numai două **Gilles Franciscano** zile prieteni, deja ne-am dăruit unul altuia. Ești primul tip cărui să mă fi dat așa, dintr-o dată, pe cuvînt. Apoi, desenîndu-mi cu degetul ceva pe buze, ridicîndu-se și privindu-mă de sus cu ochi zîmbitori, ispititori: Hai să ne mai jucăm puțin, puțin de tot!

Are dreptate, are dreptate.

Ogăsesc, în sfîrșit, în fața cinematografului, mă apropii prin spatele ei și-i pun mîinile la ochi, cine e?

Spune un nume obscur, apoi încă unul, nu, n-are cum să ghicească, o eliberez din strînsoare, sînt eu, zic. Te-am văzut singură, privind afîșul și mi-am zis că n-ai avea motive prea mari să te superi dacă te-aș invita la film. Ce zici?

În explozia de încredere ce are loc în mine, că nu, nu se poate să mă refuze, chiar dacă nu mă cunoaște, desigur, va intui, i se va șopti la ureche de către cine știe cine sau pur și simplu, voi mirosi eu a cearcaful și a trupul ei, o prind brusc de mină și-i repet invitația cu o voce aproape țipată: Te-am invitat la film, pe banii mei proprii și personali! Vin!

Ea mă privește surprinsă, habar nu are că m-am culcat cu ea, că se va culca cu mine, își încrețește sprîncelele într-un „ce vorbești, măi?”, se scotocește prin buzunare ca să-mi demonstreze că și ea are bani. Se-ndreaptă încet, în timpul acesta, către casa de bilete, foarte încet, din ce în ce mai încet, pînă cînd se oprește, sugerează printr-o strîmbătură că și-a uitat portofelul acasă, și pomește repede pe trotuarul lipit de altele magazine înșirate pe ață, pierzîndu-se printre oameni, repede, din ce în ce mai repede.

DEBUT

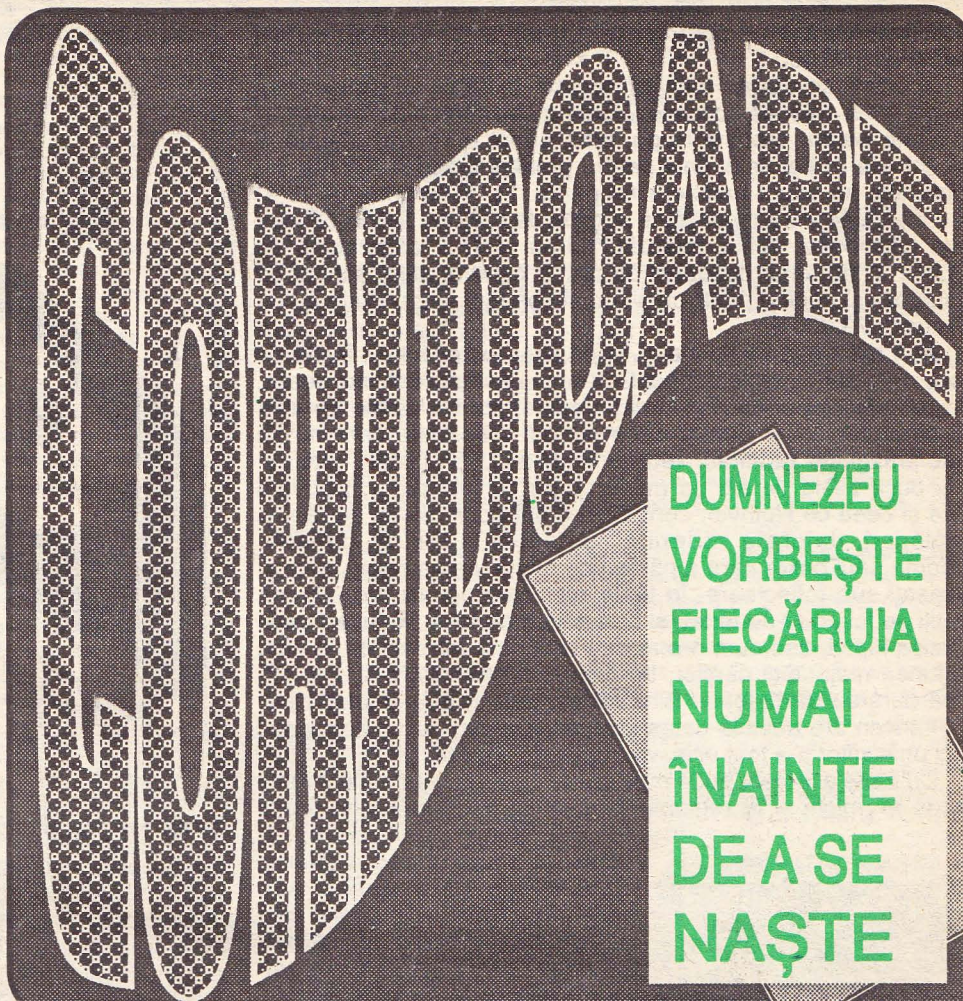
Barry N. Malzberg cred că și-a dorit (în foarte ascuns) să fie un soi de Ellison, dacă nu în manifestările exterioare, cel puțin în încercările de a sparge tiparele rigide ale genului, de a aduce idei noi și un suflu nou.

„Coridoare” este un text mai greu digerabil (iar!). La urma urmei, este de-a dreptul mainstream, doar eroul avînd o legătură cu science fiction-ul. Este, însă, un text extrem de real, cu o limpezime de cristal tocmai datorită adevărilor sale. În caz că o să vă plictisească teribil de rău, vă pot da un singur sfat: recitiți-l după cîțiva ani, dacă și atunci o să vă mai placă SF-ul. Și, după aceea, recitiți-l periodic; este viața unui împătimit de science fiction, și ca orice fapt de viață, capătă sens numai după ce te depărtezi de el și mai acumulezi cîte ceva între timp...

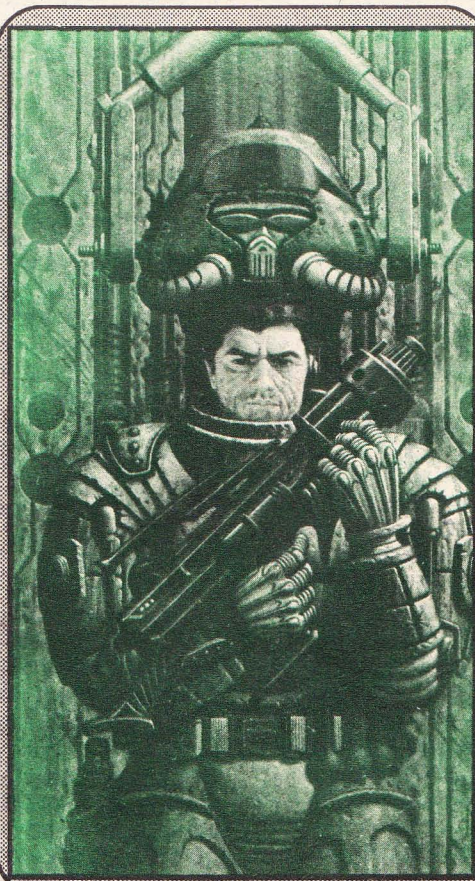
Traducere și prezentare
Mihai Dan Pavelescu

BARRY N. MALZBERG

RUTHVEN avea obiceiul să-și facă planuri. Planuri mărețe: să răstoarne toate ierarhiile, să oprească declinul science fiction-ului către stereotip și jargon, să deschidă noi orizonturi genului, și așa mai departe... Chestii noi... Acum însă, la cincizeci și patru de ani, încearcă doar să se mențină; acceptă această atenuare a ambițiilor sale, înțelegerea condiției, ca singura schimbare semnificativă petrecută, în ultimii douăzeci de ani, în viața lui interioară. Restul vieții – exterioară, chiar și interioară – a însemnat repetări, dezastre, dureri, auto-incriminări, auto-compătimiri, și tot tacîmul. Ruthven îi consideră frați pe acești vechi parteneri ai firmei de avocatură a vieții sale. Cel puțin, mulțumită lui **Repetare & Dezastru**, cunoaște regula jocului. Știe cine este el și ce trebuie făcut, iar în majoritatea nopților poate să doarmă, spre deosebire de perioada aceea, pe cînd avea patruzeci de ani, cînd ora patru dimineața îl găsea mai mereu treaz, bînd whisky și privindu-și cărțile traduse în multe limbi, dar care nu se mai tipăreau.

DUMNEZEU
VORBEȘTE
FIECĂRUIA
NUMAI
ÎNAINTE
DE A SE
NAȘTE

Serialul îl ajutase. În sfîrșit, Ruthven obținuse o aură de celebritate în science fiction și, pentru prima dată – nu ar fi crezut niciodată posibil așa ceva – o securitate financiară. Bazat pe un roman scurt, scris pentru **Astounding** la sfîrșitul lui 1963, și apărut în volum după un an, **Vrăjitorul** se dovedise cheia de boltă a carierei lui Ruthven. Cinci sau șase romane scrise după aceea, pentru avansuri mici și la aceeași editură, avură următorul destin: redactorul fu concediat, editura dădu faliment și vîndu toate drepturile de publicare, redactorul divorță și se însură cu o directoare adjunctă, obținu un post de consultant la firma acesteia, divorță de ea, plecă la o editură importantă ca șef al secției de science fiction și, printr-un șir neînterupt de coincidențe, cunoscut celor care (spre deosebire de Ruthven) păreau să fie mereu cu un pas înainte, îi comandă lui Ruthven trei **Vrăjitori** noi, în termen cît mai scurt, pentru a impresiona librării. Oricum, tot se adunau la Hydra Club. Se semnară contracte, și primul dintre noii **Vrăjitori** (scriși, toți, în zece săptămîni) s-a vîndut în 150.000 de exemplare, al doilea a fost ales ca una dintre cărțile anului de către o Societate Literară nebună, iar al treilea a fost lansat în ediție broșată de lux. Noul agent, mult mai scump, al lui

Ruthven negocie un contract pentru alți cinci **Vrăjitori**, contra sumei de 100.000 \$.

În ultimii cinci ani, Ruthven reușise, în sfârșit să câștige bani de pe urma science fictionului. Unul dintre romanele lui a intrat în finala pentru premiul Hugo, altul a fost ecranizat. De două ori, intrase în balotajul final pentru premiul **Gandalf**. Cîteva din romanele lui vechi fuseseră retipărite. În momentul de față, Ruthven este între primii zece scriitori de science fiction cei mai bine plătiți; anul trecut, impozitul lui pe venit a atins suma de 79.000 \$. În primii douăzeci de ani ai carierei sale, scriind cu disperare și trecînd printr-un șir de slujbe fără viitor, Ruthven nu câștigase 79.000 \$.

Ar fi mai ușor, își spune el, dacă și-ar lua succesul în serios sau, cel puțin, ar fi împăcat cu sine însuși, însă nu poate. Parțial, vina o poartă recenta lui viziune, potrivit căreia de abia își duce zilele, iar pentru orice scriitor american, care nu se auto-amăgește zadarnic, reușita finală a LUPTEI finale este de a-și duce zilele de azi pe mâine; și pe de altă parte, vinovată este și ceea ce Ruthven consideră drept acumularea de răni și neplăceri, datorate scrierii a șaptezeci și trei de romane. Aidoma unui boxer care a părăsit de multă vreme ringul, pumnii încasați sub reflectoare, în toate meciurile pentru bani-gheață plătiți pe loc, nu l-au iertat, și i-au năucit creierul. Ruthven aude muzica luptei, așa cum n-o auzise niciodată în realitate. A uitat acțiunea majorității cărților, ba chiar și unele dintre titlurile lor, însă durerea dă țircoale. Bineînțeles, este o auto-dramatizare, și Ruthven are destulă detașare ironică pentru a o recunoaște. Nici un scriitor n-a fost ucis, vreodată, de o carte.

Cu toate acestea, aude muzica, iar noaptea simte junghiurile surde în rinichi și în regiunile occipitale; mai știe că de multă vreme n-a scris nimic valoros.

Vrăjitorul este o escrocherie;

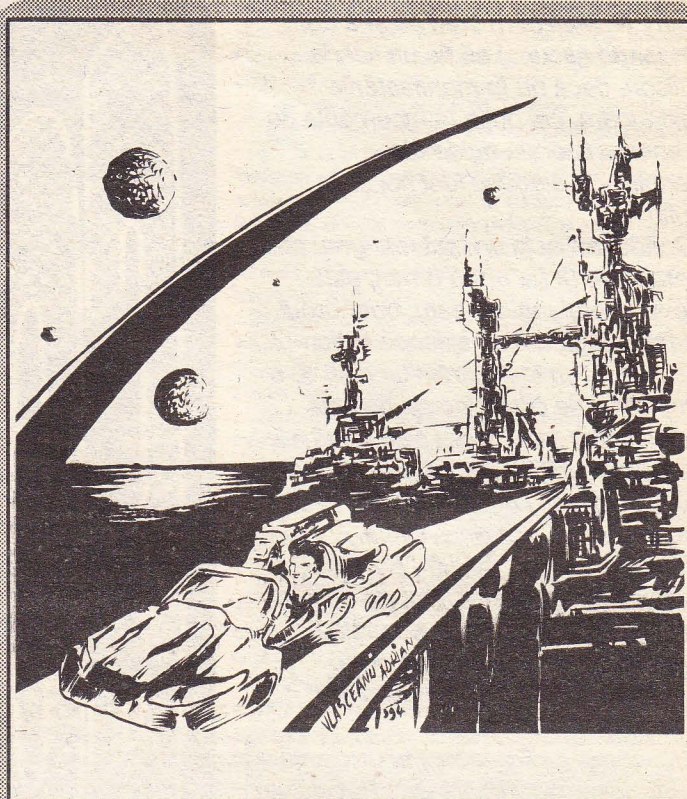
Ruthven a coborât cu mult sub aspirațiile și intențiile prozelor sale de început, indiferent cîte greșeli stilistice aveau ele. Majoritatea noilor cărți au fost scrise în mod reflex, sub influența deliberată a whisky-ului, și nici una dintre ele nu are vreo calitate. Nici măcar literară. Nu l-au preocupat niciodată cărțile acelea. Ruthven a depășit de prea multă vreme pragul auto-amăgirii, pentru a crede că declinul harurilor sale artistice, prăbușirea promisiunilor lui ar însemna realmente ceva. Nimic nu înseamnă nimic; contează doar să-ți duci zilele de azi pe mâine, așa cum știe prea bine

acum. Totuși, cîndva simțea că diferența în privința calității era importantă. Nu? Ca și rănile vechi ale cărților uitate, el simte durerea la ore neașteptate.

Nu este rușinea familiei sale; în privința aceasta e destul de sigur, însă este dezamăgit. Dacă ar fi știut că avea să se termine așa, poate că n-ar fi expediat cu atîta ușurință primele cărți. **Vrăjitorul** ar fi putut conține un plus de vitalitate; măcar să fi acordat fundalului puțin mai multă atenție...

Ruthven este însurat cu Sandra, prima și singura lui nevastă. Căsătoria a rezistat la treizeci și unu de ani și două fiice, una divorțată, cealaltă divorțată și remăritată, ambele departe de casă, undeva în sud-est. Uneori, Ruthven își privește uimit căsătoria; nu prea înțelege cum a reușit să rămînă atîta vreme însurat, cu toate nenorocirile carierei sale, distragerile, amorțirile, disprețul lent și teribil acumulat în el în aproape trei decenii de scrieri comerciale. Totuși, alteori, simte că această căsătorie este singurul aspect al vieții sale (alături de science fiction) care are o consistență unitară. Și numai moartea îi va pune capăt.

Este de acord cu asta. Cunoaște viața tuturor colegilor săi: divorțuri, nenumărate căsătorii, legături dezastruoase,

două-trei încurcături, afaceri scurte pe la Convenții; puținele căsătorii ce mai continuă par măști, sau monumente... dar, după ce și-a analizat alternativele, Ruthven a rămas însurat, iar furia creatoare a primelor decenii s-a potolit. Totul revine la viziunea lui: nimic nu contează. Du-ți zilele! Dacă tot nu contează nimic, atunci, fără îndoială, este mai ușor să rămînă cu Sandra. În plus, și ea are o poziție; cînd s-au întîlnit prima dată, cu atîția ani în urmă, cu siguranță că nu ideea mărișului cu un scriitor de science fiction a constituit ispita. A acceptat situația, și consecințele ei, destul de bine, și, presupune el, nu i-a făcut atîtea necazuri cîte ar fi putut. Ruthven nu și-a împins infidelitățile sub ochii ei însă, cu siguranță, Sandra știe de ele; nu este naivă. Iar acum este măritată cu 79.000 \$ anual, ceea ce nu este puțin. Cel puțin așa gîndește Ruthven despre faptul că a căpătat (acum știe acest lucru) atît de puțin de la căsătoria lui, prin comparație cu ce ar fi putut obține; faptul că este scriitor le-a provocat amîndurora răni de nelecuit. Și copiii... Se oprește asupra lor mai puțin decît pînă acum. Căsătoria lui, se gîndește Ruthven, este aidoma scrierii de science fiction: dacă a existat vreun moment cînd putea fi abandonată, momentul acela ar fi trecut și acum ar fi mai rău în afara ei decît în oricare altă parte. Cine l-ar citi? Unde ar vinde? Ce altceva ar putea face?

Spre deosebire de mulți colegi ai săi, Ruthven n-a avut niciodată ambiții în afara genului. Majoritatea celorlalți avuseseră pretenții literare; doreau, cel puțin, să atragă cît mai mulți cititori, însă Ruthven n-a dorit niciodată nimic. Reproducerea, mai întii pentru satisfacția personală, și **APOI PENTRU BANI** a povestirilor din **Astounding**-ul anilor patruzeci, a părut o ambiție sensibilă. Bineînțeles, mai tîrziu, a devenit serios în privința genului, dorind să-l revoluționeze și ... etc., dar asta a fost mai tîrziu. Mult mai tîrziu ... În anii cincizeci, a fi scriitor de science fiction părea un lucru nobil, iar cariera îi oferise tot ceea ce sperase la paisprezece ani. Sau la douăzeci și patru.

Văzuse ce se întîmplase din cauza speranțelor exagerate, cu mulți dintre tovarășii săi, porniți alături de el, în anii cincizeci; oameni talentați care, în multe cazuri, fuseseră blocați în orice tentativă de a părăsi science fiction-ul, unii amărîndu-se, chiar murind de necaz sau ură, alții acceptîndu-și, în sfârșit, condiția, doar cu prețul auto-disprețului. Ruthven le cunoaște disperarea, scîrba de sine. Efectele celor șaptezeci și trei de romane ale

sale s-au instalat; desigur, a existat o vreme cînd privea science fiction-ul cu cea mai mare seriozitate... Însă asta s-a întîmplat mai tîrziu, își repetă el într-una, după ce a dat lovitură, după ce a publicat în reviste mai bune, după ce a avut contacte directe cu cititorii și a înțeles (ceea ce trebuia să fi făcut de la început) că, majoritatea, erau niște puști. Problemele lui apăruseră mai tîrziu, dar colegii săi, și nu erau puțini, fuseseră ambițioși din capul locului, ceea ce le înrăutățise și mai mult situația.

Bineînțeles, existaseră alții, apăruiți fără nici un fel de ambiții și rămași tot așa. Aceștia – cei care continuau să apară în **Analog**, sau la **WESTERCON** – erau tot atît de amărîți și plini de ură de sine, cît și cei ambițioși, sau așa cum fusese Ruthven însuși, cu cîțiva ani în urmă. De aceea, poate că tocmai mediul science fiction-ului determina reacția; Ruthven nu este sigur.

Continuă să gîndească la astfel de lucruri... felul în care literatura aceasta pare să-i distrugă pe aproape toți scriitorii ei. Odată, începuse scrierea unei cărți cu un asemenea subiect; o intitulase **Minciunile science fiction-ului**, și în decursul perioadei acelea grele din preajma împlinirii a cincizeci de ani, scrisese trei sau patru capitole, însă era un profesionist adevărat și știa că nu putea s-o vîndă; era chiar pregătit s-o abandoneze, dar atunci a fost reînviat **Vrăjitorul**. Realmente, traversase o perioadă grea; vreme de aproape doi ani, nu reușise să scrie decît cele zece mii de cuvinte din **Minciunile science fiction-ului**. Totul ar fi luat, cu adevărat, sfîrșit, dacă nu ar fi existat un venit mic de la romanele sale, cîteva vînzări pentru antologii, angajamentele ocazionale cîpătate la școala de corespondență și suplimentele Sandrei. Oricum de abia se descurcau, iar Sandra își făcea destule griji în legătură cu fetele, deși amîndouă erau deja plecate de acasă.

Ruthven încă se mai înfioară, gîndindu-se la imaginile zborului, care îl copleșesc; imagini atît de palpabile încît, adesea, suia în vechiul său **Ford Galaxie** și mergea aproape o sută cincizeci de kilometri, pînă la granița statului, apoi cotea și se întorcea. La urma urmelor, nu avea absolut nicăieri unde să meargă. Nu se gîdea că nimeni dintre cei care îl cunoscuseră cîndva, cu excepția Sandrei, nu l-ar fi găzduit mai mult de două nopți (Felicia și Carole trăiau cu bărbați, în combinații neclare) și el nu locuise niciodată singur. Părinții îi muriseră.

Acum lucrurile merg mai bine. Este în stare să scrie cu regularitate două mii de cuvinte pe zi, aproape fără alcool, nu bea decît un sfert de scotch înainte de cină, și circulă zvonuri despre un contract important cu cinematografia, dacă poate fi cumpărat distribuitorul primului său film, o clauză rămasă în mod stupid în contractul care îi conferea drepturile asupra serialului. Ruthven va fi **Invitat de Onoare la Convenția din Cincinnati**, peste trei ani, dacă nu dă faliment comitetul de organizare. Se gîndește că ar fi o încununare frumoasă a carierei sale, la cincizeci și șapte de ani, și dacă există amărăciune în gîndul acesta – Ruthven nu se autoamăgește niciodată – există totuși și satisfacție. A supraviețuit timp de trei decenii ca scriitor, ba chiar ca scriitor de science fiction și cînd se gîndește la colegii lui și la starea în care se află cei mai mulți dintre cei alături de care a pornit, găsește cel puțin o fărîmă de auto-respect. Scrie prost; **Vrăjitorul** este muncă de scrib, dar continuă să producă ceva, să cîștige bani frumoși, și (refrenul cu care se scoală dimineața și se duce seara la culcare): nimic nu contează. Absolut nimic nu contează. Timpul este un fluviu cu maluri abrupte.

Uneori, de obicei în decursul moțaielilor de după prînz, devenite un ritual (ca să mai treacă din timpul pînă la scotch,

momentul central al zilei sale), Ruthven este asaltat de posibilități, ambiții și temeri vechi, imagini a ceea ce dorise el să fie și a ceea ce-i făcuse science fiction-ul, însă toate acestea sînt, așa cum își repetă atunci cînd trage prima dușcă, pe la ora cinci, probleme specifice vîrstei mijlocii. Toți simt așa. Arhitecții tremură, regretînd, medicii își pierd calmul, inimile bărbaților pot ceda înaintea viselor și a batjocurii realității. Cele petrecute nu sînt simptome ale science fiction-ului, ci ale vîrstei și țării sale. Condiția lui... Ruthven își repetă acest lucru, și după o 150 de scotch este convins, convins că are dreptate, dar cînd Sandra intră în cameră anunțîndu-l că mai sînt șapte minute pînă la cină, el se gîndește că într-o bună zi va trebui să scoată din sertar **Minciunile science fiction-ului** și s-o recitească. Poate că în paginile acelea mai există și altceva decît andropauză. Poate că se mai gîndește...

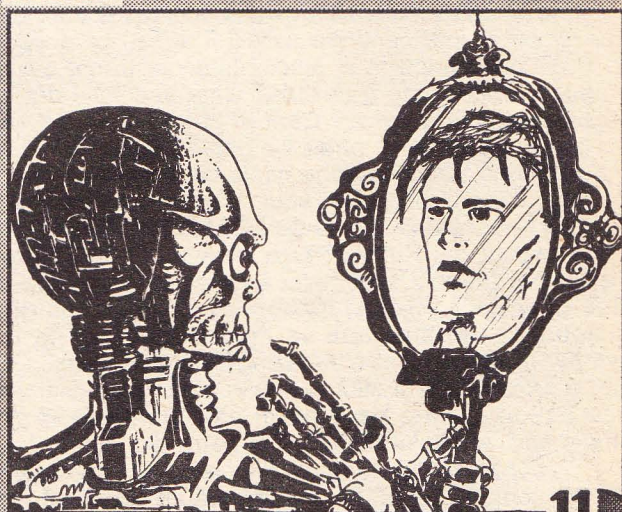
Însă acum mirosul fripturii pătrunde în încăpere și trebuie să bea mai repede, ca să-și termine sfertul de scotch în șapte minute; izul de alcool îi cuprinde răsuflarea, aromele și zgometele din casă umplu toate coridoarele și nu mai merită să faci introspecții. Nu merită de loc. Pentru că, Ruthven și-o repetă pentru a treizeci și doua oară în decursul zilei (deși contabilitatea n-o ține el), nimic, nimic, nimic, nimic, nimic nu merită!

napoi, în perioada depresiei sale, pe cînd încerca să scrie **Minciunile science fiction-ului** dar de fapt se străduia să-și organizeze zilele în jurul băuturii, scrisorilor furioase (și lipsite de răspuns) adresate redactorilor în legătură cu cărțile lui, care nu se mai tipăreau, și drumurilor în **Galaxie-ul bătrîn** și jupuit... înapoi, în perioada aceea cenușie, cînd șofa furios de la magazinul universal pînă la granița statului, la magazinul de băuturi alcoolice, Ruthven bănuia că se izbise de cîteva din decepțiile importante care îl nenorociseră, aducîndu-l, pe el și mulți dintre colegii săi, în situația aceea. Bineînțeles, a bănuia nu înseamnă a cuceri; era la fel de neajutorat, însă încerca un sentiment vag de libertate, văzînd cum fusese mințit, și simțea că putea alege măcar un lucru din anii teribili prin care trecuse: scăpase de auto-amăgiri.

Ruthven se gîdea deseori la prăbușirea colegilor săi, la starea psihică și emoțională ce părea că se instaurează între al cincilea și al cincisprezecelea an de scris profesional, transformîndu-le viețile și mințile în gunoi. Cei mai mulți erau alcoolici, trăiau haotic; cu toții, atît literar cît și din punct de vedere al vieții personale, dovedeau semnele unei neliniști apropiate de panică. Nu trebuia să-i întîlnești la convenții, sau să bei cu ei la petrecerile **SFWA** din New York, ca să-ți dai seama că oamenii aceia erau dezaxați; scrierile lor o dovedeau. Cei care nu reconstruiau pur și simplu sau refăceau povestirile lor vechi, scriau în curente noi, unde dispăruse controlul clasic, personajele erau simple filtre ale evenimetelor, sau erau stăpînite de o obsesie, subiectele erau lipsite de motivație sau cauzalitate și păreau a se ocupa de o tehnologie tot mai complexă și mai puțin înțeleasă. Vechi sau noi, ideile erau pe jumătate coapte,

DEBUT

Adrian Vlăsceanu

11

romanele erau ticsite cu acțiuni irelevante și sintaxă, personajele analizate inutil, iar piste false erau urmărite pe zeci de pagini. Descompunerea părea că-i afectează pe toți scriitorii și munca lor; cei care fuseseră buni sufereau la fel, dacă nu chiar mai rău decât cei mediocri, și aproape că nu mai exista scriitor cu experiență în science fiction care să nu dovedească – cel puțin din câte știa Ruthven – semne ale unei boli de nervi.

Prăbușirea aceasta, considera el, era legată de însăși natura genului: viziunile megalomane, teribile fiind generate de scriitori ce asistaseră la accentuarea per-

manentă a neconcordanței între Căile Spațiului și propria lor condiție lipsită de speranțe. În timp ce personajele înfloreau și știința strălucea, scriitorii erau expuși tuturor abuzurilor cunoscute oamenilor de litere din America și – inteligenți; chiar și cei mai mărginiți dintre ei – nu-și mai puteau pune viața personală în concordanță cu imaginația; imaginația devenea palidă sau dementă. Într-o clipă deosebit de sumbră, Ruthven ajunsese chiar să speculeze că scrisul de science fiction era o formă de boală care, aidoma sifilisului, putea exista, neștiută, ani de zile în sine dar, netratată, s-ar fi dovedit mortală în cele din urmă. Singurul tratament ar fi fost abandonul, însă majoritatea autorilor de science fiction deveneau, după un timp, incapabili să scrie și altceva, iar genul în sine era un viciu ca și cum fiecare potențial partener sexual ar fi avut o boală venerică. Te poți opri din a mai face dragoste, dar numai cu profunde urmări psihice sau emoționale, și apoi ce? Oricum, virusul tot ucidea.

Mai târziu, când începuse să iasă din starea aceea, Ruthven se simțise mai puțin încrezător în science fiction. Poate că nu era **absolut necesar** să te distrugă scrisul, dacă puteai descoperi puțină demnitate personală și, ceva mult mai important, satisfacții în afara genului. Deprimarea părea totuși, unicul adevăr: science fiction-ul era aberant și periculos, ademenitor, însă nepotrivit neadaptaților ispititi, iar dacă rămâineai prea mult cu el, deformarea devenea permanentă.

La urma urmei, science fiction-ul nu reprezenta, pentru majoritatea cititorilor săi, un aspect al copilăriei pe care aveau să-l depășească, maturizându-se?

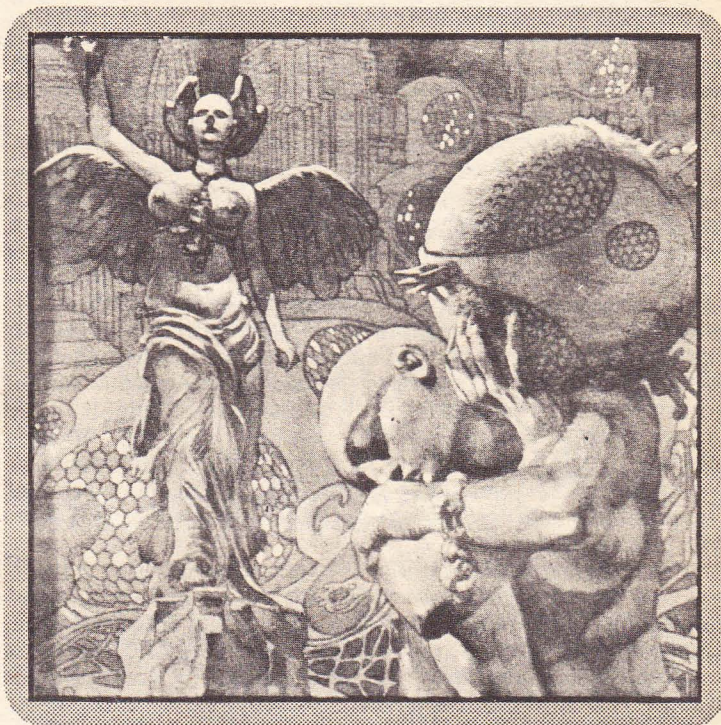
Discrepanța aceasta dintre megalomanie și anonim, hotărîse el, fusese una dintre cauzele prăbușirii colegilor săi. O alta era limitarea. Science fiction-ul se ocupa de baleierea timpului și spațiului, de enormitatea consecințelor tehnologice în toate epocile, dar ca o necesitate practică, și de dragul redactorilor lor, toți scriitorii de science fiction trebuiau să limiteze atât genul, cât și pe ei înșiși. **Adevăratul** science fiction, așa cum știau redactorii inteligenți (iar ceilalți îi urmau pe aceștia) ar fi fost nu numai periculos și amenințător, ar fi fost complet de neînțeles. Cum poate fi descrisă viața secolului douăzeci și patru în sistemul Antares? Cum ai putea să explici cititorilor unui gen escapist, ce ar putea fi o gaură neagră?

Scriitorii nu putea înțelege nimic din toate acestea, cu atât mai puțin cititorul tânăr și credul, interesat de minunățiile ce aveau să fie accesibile. (În cărțile lui, Malzberg se opri asupra acestui aspect, dar Ruthven avea impresia că tipul ratase ținta; furișându-se înapoia schemelor lui Malzberg, se afla convingerea că science fiction-ul **trebuie** să fie capabil să găsească un limbaj pentru structura sa, însă orice scrib de un-bancuvîntul, muncind pentru **Amazing** în anii cincizeci, știa mai bine, și Malzberg ar fi știut și el mai bine, dacă ar fi scris science fiction înainte de a porni să-l distrugă). Așa încît, extraterestrii secolului douăzeci și patru din sistemul Antares

continuau să vorbească în jargonul din Brooklyn, iar comandanții Exploratorului Găurii Negre să tînjească

după iubita lor din Ganimede. Teribilul avea să fie făcut accesibil, iar uluitul să fie transformat în ceva destul de comun de către existențele revistelor de anticipație. Universul se transforma într-un Brooklyn, cu zonele îndepărtate și periculoase drept Bushwick, sau Greenpoint, dar plin de stații familiare și vecinătăți sigure.

Scriitorii, înecați de piața literară, zbătîndu-se să trăiască numai din talent, îi urmau pe redactori și trasau un univers la scara respectivă... Însă Ruthven bănuia că, defapt, conștiința auto-secării imaginației lor, de dragul publicării, îi împinsese mai întîi spre dezamăgire, și în cele din urmă către dezgustul de sine; aidoma lui Ruthven, ei fuseseră inițial atrași de **ideea** science fiction-ului, oricît s-ar fi îndepărtat de ea, prin transcendență și complexitate, în adîncul sufletelor continuau să simtă că erau un gen literar miraculos și costisitor. Nu putuseră adopta cu ușurință atitudinea „deliberată” de cruciadă împotriva a tot ceea ce constituise, cîndva, esența genului. Raționalizarea lua forma auto-abuzului: băutură, divorț, obezitate, sadism, în cazurile

extreme sărăcie, droguri, sau chiar moartea (numai H. Beam Piper se împușcase, dar asta făcuse din el un om cinstit și un colecționar de arme). Prin urmare, acesta era scriitorul de science fiction, un cleric, mai întîi solicitat în ceruri, apoi zvîrlit în noroiul Calvarului, pentru a juca barbut cu mercenarii. Toate, pentru un biet avans.

Acestea fuseseră cîteva din gîndurile lui Ruthven, însă în perioada aceea traversa o depresiune profundă. Citise și se gîndise mult la criza bărbatului între două vîrste. De abia mai avea relații cu Sandra; trăiau laolaltă, în tiparul căsătoriei, dar nu și în substanța ei (nu așa luau sfîrșit toate căsătoriile lungi?). Panica lui sexuală, băutura, frica de moarte și sentimentul inutilului erau, poate, mai degrabă caracteristice andropauzei decât science fiction-ului. Vechiul și bătrînul gen literar fusese deseori blamat în decursul vieții sale (întîmplător, o viață tot atât de lungă cît și cea a lui Ruthven; se născuse la 12 aprilie 1926) pentru chestiuni de care nu era răspunzător, iar acum era iarăși învinuit, pentru durerea pe care nu o crease el. Poate...

Nu doar science fiction-ul îl aruncase în șanț la vîrsta aceea, se gîndea Ruthven, așa cum nu science fiction-ul fusese răspunzător pentru Hiroșima, Sputnik, eșecul lui Apollo sau filmele proaste ale anilor cincizeci, care „la început” îi vrăjiseră pe spectatori, pentru ca mai târziu să-i scribească. Science fiction-ul fusese martor inocent la majoritatea evenimentelor și

țință a unora, însă nu era cinstit să fie trimis pe banca acuzării pentru ceea ce părea (cel puțin după cărțile pe care le citise) o inevitabilitate pentru americanul de vîrstă mijlocie și provenind dintr-o pătură mijlocie.

Ambivalența lui – incapacitatea de a uni perspectiva proprie, tot mai obscură, cu ura aceea organică față de science fiction-ul care le distrusese viețile – îl oprise din a mai scrie Minciunile science fiction-ului. Ruthven nu se minte singur; chiar dacă n-ar fi apărut contractele pentru *Vrăjitorul*, care îi schimbaseră soarta, probabil că tot ar fi abandonat cartea. Faptul că era greu de vîndut reprezenta o problemă, totuși el era convins că ar fi reușit s-o vîndă undeva, unei edituri neprofesioniste, și avea destule relații în domeniu ca să publice cîteva capitole, ici și colo, prin fanzine. N-ar fi fost cine știe ce, însă ar fi însemnat un cîștig zilnic mai mare decît al Sandrei, sau decît scotea el din cursul de corespondență.

Nu dorise, pur și simplu, să continue. Angajamentul lui, dacă nu altceva, fusese să se oprească. Din modesta perspectivă a

aproape patru ani, Ruthven poate recunoaște acum că i-a fost teamă să continue. N-ar fi putut urma cartea prin toate ungherele în care l-ar fi adus. În cel mai rău caz, ar fi putut demonstra că viața lui, că toate viețile lor din science fiction fuseseră aidoma titlului: o minciună... o minciună ce nu ar fi dus la nimic decît la imitarea ei de către scriitori mai tineri care, la rîndul lor, ar fi aflat și ei adevărul. Ba chiar s-ar fi putut întîmpla altceva: cartea să facă imposibilă propria lui viață. În nici un caz, n-ar fi putut scrie cartea și să continue să trăiască alături de Sandra... dar plimbările pe șoseaua interstatală i-au dovedit, limpede și răspicat, că nu avea alt loc unde să meargă. Dacă nu era un scriitor de science fiction între două vîrste și înșurat, atunci ce era?

Oh, era grozav că *Vrăjitorul* dăduse lovitură și că el revenise la literatură. Romanele erau slabe, însă asta nu era o problemă; el nu mai dorea să fie bun, dorea numai să supraviețuiască. Din cînd în cînd, Ruthven mai conduce pe șoseaua interstatală în noul lui Impala; din cînd în cînd, mai are insomnii și privește

edițiile în limbi străine... dar nu le mai privește neliniștit și nici nu mai sofează furios; totul se pare că s-a domolit. Science fiction-ul îi mai poate produce multe surprize, însă nu mai are capacitatea de a-i provoca durere, și pentru asta el este recunoscător.

În cele din urmă, cineva, poate unul dintre scriitorii mai tineri, va scrie Minciunile science fiction-ului, sau ceva similar, dar în adîncul inimii lui, Henry Martin Ruthven este convins de un lucru: el nu va citi niciodată cartea. Poate că, pînă atunci, va fi mort. Dacă nu, o va evita. În acest moment, science fiction-ul reprezintă doar mijlocul prin care el încearcă să se mențină într-un

univers lipsit de sens, care afirmă că dacă va mai încerca să scoată ceva din literatură (ce mai poate fi scos?), va trebui să se aboneze la primul bar, deoarece Henry Martin Ruthven este terminat. Da, el cunoaște minciunile science fiction-ului. Dar deasupra tuturor, și la timp, el cunoaște și adevărurile genului.

Ruthven participă ca invitat de onoare la Convenția Mondială de la Cincinnati. La o petrecere din prima seară, în hotelul septic și fioros, este înconjurat de fani și organizatori, redactori și colegi, și își dă seama că majoritatea celor din sălile ticsite nu erau născuți la data apariției primei sale povestiri „*Vinzătorul ambulant*”, în *World of If*, 18 august, 1952. Lucrul acesta îl înspăimîntă: una este să-ți dai seama, de unul singur, de cît timp scrii în domeniul acesta și cît de mult s-a îndepărtat genul, în expansiunea și ramificarea lui nebună, de cei care l-au urmat în anii cincizeci, dar este cu totul altceva să fii confruntat cu niște termeni de care nu poți scăpa. Deoarece cariera lui a cotit brusc în ultimul deceniu, majoritatea participanților îi cunosc bine scrierile, el este invitatul de onoare, nu-i cîtuși de puțin ignorat, totuși...

Ici colo, în apartamentul de trei camere, ticsit, zărește cunoscuți, redactori, scriitori și fani cu care se întâlnește de ani de zile pe la Convenții, dar nu-și poate învinge senzația stranie de izolare, și conversațiile lui sînt superficiale. Bîrfe despre afaceri, felicitări pentru că a supraviețuit, într-atît încît să ajungă invitat de onoare, chestii de-astea... Ruthven aproape că ar prefera să fie singur în camera lui, sau să bea liniștit la bar, dar așa ceva este, evident, imposibil. Cum se poate ca un invitat de onoare să fie singur în prima seară a Convenției sale? Ar însemna, printre altele, un comentariu asupra science fiction-ului însuși, și nici unul, cu atît mai puțin el, nu dorește să-l afle.

Nimeni din familia lui nu se găsește acolo. Felicia nu constituie o surpriză: începe anul doi la drept, în Virginia, și n-ar putea lipsi de la primele cursuri, atît de importante...; în plus, de ani de zile, nu mai întrețin nici un fel de legătură. Poate că nici n-au avut vreodată. Carole spusese că s-ar putea să vină din Oakland, că va face tot posibilul, însă a mai auzit astfel de promisiuni de la Carole și nu o așteaptă. Știe că a doua ei căsătorie se destramă; Sandra îi mai spune cîte ceva, și Carole se agață cu disperare (recunoaște), aproape așa cum și Ruthven însuși s-a agățat, cu ani în urmă, cînd, oricît de rău ar fi mers lucrurile, altceva nu exista. Dorește să poată împărți toate astea Carolei, dar desigur, ar însemna sfîrșitul lui. Există sute de lucruri care, mărturisite cui nu trebuie, i-ar încheia imediat căsătoria, și acesta este unul dintre ele.

Sandra dorea să fie acolo, însă nu este. Se simțise slăbită tot anul și acum, în sfîrșit, i s-a fixat diagnosticul: în curînd va fi operată de histerectomie. Știind ce înseamnă pentru el calitatea de invitat de onoare, se oferise să meargă oricum, să rămînă în cameră dacă nu-i plăcea, totuși Ruthven se opusese. Știa că ea nu voia să vină, îi era frică de mulțime și de ritmul

isteric și, pentru prima dată în viața ei, se temea cu adevărat de moarte. Este o ființă inocentă. Se gîndește la propria ei moarte numai cînd se simte foarte rău.

Cu puțini ani în urmă, Ruthven ar fi fost ispitit să participe de unul singur la o Convenție importantă, cu atît mai mult să fie invitat de onoare. Și-ar fi manevrat viața cu disperare să obțină măcar o noapte de unul singur; un week-end de Ziua Muncii ar fi fost o reînviere... Însă acum se simte deprimat. Nu-l bucură nici situația, nici modul cum s-a ajuns la ea. Se teme pentru Sandra și-i duce puțin dorul; dorește ca fetele lui, care nu l-au înțeles niciodată, nici pe el și nici scrierile lui, să-l fi putut vedea, măcar acum, sărbătorit. Este singur însă, și începe să simtă că, pur și simplu, e prea tîrziu pentru adulter. A avut și el unele ocazii, și-a încercat norocul, dar acum, trecut de cincizeci de ani și pornit, după aprecierea lui, pe drumul plafonării, Ruthven s-a resemnat să creadă că nu mai poate realiza ceea ce trebuia să fi făcut – de acum își numără înfrîngerile, vremea i-a trecut... Aici se găsesc femeile de toate vîrstele, aspectele și capacitățile, multe sînt singure, altele cu legături formale, multe – chiar mai multe decît poate el bănuî – disponibile. Dar el va dormi, probabil, singur în toate nopțile Convenției, sau își va petrece toată noaptea în barul hotelului, cu prieteni vechi, bînd și amintindu-și de anii cincizeci. Disperarea și starea de urgență au dispărut; Sandra nu este cine știe ce el recunoaște asta, însă i-a oferit lui tot ceea ce putea și, de aceea, vinile ei în căsătoria lor sînt mai puțin serioase decît cele ale lui Ruthven, pentru că el ar fi putut oferi mai mult. Eșecul lui vine din hotărîrea conștientă de a nega. Poate că science fiction-ul a fost cel care l-a plafonat.

Nu-și dă seama...

Ruthven stă în miilocol petrecerii de bun sosit, sorbind din scotch și flecărînd. Se simte detașat de situație și de propria lui condiție; are senzația că dacă ar închide ochii, l-ar copleși alte glasuri... glasurile tuturor celorlalte Convenții. Tot mai des descoperă că are multe de ascultat de la cei morți, ba chiar și mai multe de spus. Acum, cu ochii închiși, legănîndu-se, i se pare că Mark Clifton, Edward Hamilton, Kuttner și Kornbluth stau lîngă el, cu paharele în mînă, privindu-se atenți și în tăcere. Într-adevăr, nu au de ce vorbi.

În cele din urmă, Ruthven rostește, ca și în ale dăți:

– Doare, nu-i așa? Doare...

Kuttner încuviințează, Kornbluth înalță o sprînceană sardonică. Mark Clifton ridică din umeri.

– Doare, spune Clifton, oh, doare, Henry! Uită-te și tu.

Se pare că n-a mai rămas nimic de adăugat. O femeie în roșu, vag asemănătoare Felicie, îi atinge brațul. Ochii ei strălucesc solemn și intens. Îi spune că a dorit dintotdeauna să-l întâlnească; îi adoră cărțile. Îi spune lui Ruthven cm o cheamă, și faptul că este profesoară de engleză la un liceu din Boston.

– Mulțumesc, răspunde el, mă bucur că ți-au plăcut cărțile...

Toți încuviințează. Hamilton rînjește.

– Ai putea, înalță Kornbluth din umeri. Eu nu mai pot și, oricum, altceva nu-i de făcut.

Ruthven clatină din cap. Îi spune femeii că următorul scotch îl dă el, sau, mai exact, comitetul de organizare. O conduce la bar. Îi ținea mîna în mîna lui. Repede, oh, așa de repede, mîna ei într-a lui...

În dimineața următoare, la ora opt și cincisprezece, Ruthven rostește discursul invitatului de onoare. În sala cea mare sînt în jur de trei mii de oameni; participanții la Convenție sînt peste zece mii, dar 30 la sută nu-i deloc rău.

Majoritatea participanților la Convențiile internaționale moderne nu sînt cititori serioși; sînt fani ai filmelor ori ai televiziunii, sau au venit pur și simplu să se distreze. Ruthven s-a gîndit de luni de zile la acest discurs și l-a scris cu atenție.

CORRIDORE

Cîndva – bineînțeles, cu mulți ani în urmă – se gîndise că dacă avea să ajungă vreodată invitat de onoare la o Convenție importantă, avea să țină un discurs prin care să denunțe science fiction-ul și efectele lui asupra scriitorilor. Mai tîrziu, cînd a început să se simtă la fel de implicat ca și ceilalți, cuvîntarea a devenit nu un atac, ci o elegie a forței și vrajei distruse de redactorii și scriitorii incompetenți, declasate prin intermediul cititorilor juvenili. Dar după ce abandonase Minciunile science fiction-ului, iar tășul spaimei se tocise, pînă și ideea unui discurs i se păruse copilărească. Niciodată n-avea să fie invitat de onoare și chiar dacă ar fi fost, ce drept avea el să-i dascălească pe alții? Science fiction-ul era o chestiune personală, percepută individual.

Cu toate acestea, atunci cînd sosise vremea, plănuiise în amănunt discursul. În cele din urmă, hotărîse să-și rememoreze cariera în termeni nostalgici, strecurînd destul umor ca să abată publicul de la a-i ghici intenția deoarece, după ce termina cu amintirile, voia să împărtășească propria lui convingere că nu

conta. Nimic nu conta, decît faptul că-l menținuse pînă la lovitură cu Vrăjitorul, iar Vrăjitorul nu însemna nimic, doar că Ruthven nu avea să mai ducă grija banilor pînă la moarte. „Nu vedeți cîtă inutilitate copleșitoare?” avea el să întrebe. Minciunile science fiction-ului părea un titlu bun, numai că urma să fie tipărit în broșura convenției, și să fie considerat o palmă pe obrazul organizatorilor și chiar a genului care îl onorase. Mai bine să-și immortalizeze cartea prin discursul însuși. Oricum, titlul ar fi prevenit publicul asupra amărăciunii concluziilor sale. Iar el dorea să-i surprindă.

De aceea, îl intitulă „Eu, cosmosul și science fiction-ul”, un titlu nevinovat, și Ruthven vorbește primele treizeci și două de minute din cele treizeci și cinci ale discursului, citind de pe foi, așa cum intenționase. Rîsetele sînt frecvente; anecdotele lui despre Campbell, Gold și Roger Elwood sînt apreciate. Lumea aplaudă atunci cînd se referă la micul triumf al scriitorului de science fiction în ziua aselenizării lui Apollo. „Noi am făcut asta”, își amintește el că i-a spus unui prieten, „pentru trei cenți cuvîntul”. Spectatorii apaludă. Probabil că înțeleg. Măcar atît...

Apoi, spre uimirea și dezgustul lui, Ruthven abandonează foile și-și pierde controlul. Niciodată nu s-a urît pe sine atît de mult. Tocmai cînd este gata să ridice ochii și să explice cu răceală că nimic nu contează, glasul îi ezită și se oprește. I s-a mai întîmplat asta pe vremuri, în scandalurile teribile cu Sandra, și în visele cu Kornbluth, Hamilton, Kuttner și Clifton, însă niciodată în public, și Ruthven rostește ultimele paragrafe cu o voce și într-o stare pe care nu le-a mai avut pînă atunci:

– Noi am încercat, spune el. Aș vrea să știți asta; pînă și cei mai mărginiți dintre noi, ultimii oameni, cei cu o singură carte, sau cu seriale de cincizeci de romane, toate sutele și miile dintre noi care au scris vreodată un rînd de science fiction pentru a fi publicat, am încercat. Ne-am străduit cu disperare să spunem ceva, deoarece eram singurii care o puteam face, și oricît de ezitant ne-ar fi fost graiul, oricît de afon cîntecul, a fost al nostru!

Doream să celebrăm, nu înțelegeți? Doream să celebrăm existența perseverentă și amănunțită a spiritului însuși, faptul că, indiferent de formă sau de moment, el poate totuși cînta printre spaimele nopții; mașinile ne pot distruge viețile, dar niciodată lumina, iar în spațiile dintre ele mai putem încă țese culorile demonstrațiilor noastre. L-am simțit în nopțile copilăriei, mai tîrziu l-am pierdut, dar, permanent, țelul a fost renașterea, revenirea acolo, repunerea în funcțiune, justificarea față de noi înșine; a oferi lumină, deși lumina există. Am încercat și am dat greș; am dat greș iarăși, și iarăși într-un miliard de cuvinte, însă totul era rugăciunea noastră și, undeva în mijloc misterului și puterea a tot ceea ce poate că pîlpiase. În aceste spații, în orice locșor, ascultați-ne cîntecul. Să se știe că vom cînta chiar în vreme ce respirăm, și vom cînta pînă la ultima suflare și pînă ce lumina ni se va stinge pe vecie.

Apoi, cu o furie neputincioasă și lipsită de speranță, Ruthven împinge microfonul într-o parte și plînge.

Aceasta nu este o comunicare ci, pur și simplu, comunicare! Odată stabilită convenția rog specialiștii și criticii să nu-și scoată săbiile din teacă! Sperând deci să rămân în viață după lecturarea textului cu pricina voi spune că mi-a venit această idee pe când mă îndreptam către serviciu, într-un autobuz aglomerat, abia abia reușind să-mi păstrez integritatea teritorială. Eram înconjurat de personaje! Și, îmi veți da dreptate, de la sine înțeles, l-am invidiat pe bunul

Tudor Popescu, Alexandru Ungureanu, Dănuț Ungureanu, Silviu Genescu, Adrian Ionescu, Constantin Cozmiuc, George Ceaușu, și așa mai departe. Atenție, văd sclipiri de săbii în sală și parcă parcă aș urca în zonele înalte ale teoretizării. Mi-e frică însă de Coleridge care spune cu gravitate: criticul literar are aceeași funcție în literatură ca și eunucul în harem. Cine e Coleridge, un personaj, de bună seamă!

Intervine în această cascadă, scuturându-și umerii de picăturile de apă sclipitoare, personajul-

Ovidiu BUFNILĂ

ÎNCERCARE DESPRE PERSONAJ

meu prieten Răzvan Haritonovici care, și el, este un personaj al acestui sfârșit de secol. Avantajul lui asupra mea, sper că singurul, e că posedă o mașină! Dau acest exemplu căci eu și Haritonovici, în momentul plecării la serviciu sîntem două personaje-spectator diferite. Eu participant, el pasiv. Asta nu înseamnă că pentru mine e mai bine sau mai rău decît pentru el. Gîndindu-mă dimineața la astfel de lucruri, fără pic de invidie, mă trezesc purtat în zone amețitoare ale teoretizării de unde caut să scap cu fața curată. Eu însumi sînt o persoană. Sper eu că posed și o oarecare personalitate. Dar, cum este bine știut, îmbrac, ca toți cei prezenți, diverse haine. Sînt, cu alte cuvinte, mai multe personaje. Nu vă speriați, nu-mi pierd eul cu una cu două! Pentru că, inevitabil, încerc să comunic! Un personaj grăslui, în autobuz, îmi vorbește despre un mic șperț care-i va întregi bugetul! Persoana însă visează la cu totul altceva, se vrea un alt personaj atunci cînd îmi spune cu emfază, te-am citit dom'le, ești bun, îți spun eu! Și astfel, personajul grăslui, gestionarul se ridică deasupra mea, plutește în sferile înalte ale spiritului! Și eu ce fac! Îl creionez într-o poveste. Cu alte cuvinte îi fur cîte ceva. Dar mai adaug, demiurgic, cîteva din obsesiile mele astfel că, în final, personajul e aproape de nerecunoscut. Și dacă n-ar fi ambiguitatea poate că nici nu l-am mai recunoaște. Comunicăm, cine oare, mă întreba? Persoane, personaje sau persoane-personaje? Dar tu, michel-butorianul, TU, lecturînd, recompi personajul, îi adaugi cîte ceva din ființarea ta! Pretext, motiv, canal de comunicare, personajul este guvernat de verb. Fără aceasta personajul nu se naște. Nu se mișcă. Bidimensional sau static. Într-o lume galactică artificioasă. Plină și ea de alte destule personaje.

Unele dintre ele, veți recunoaște sînt de-a dreptul homerice. Ele luptă cu natura dezlănțuită. Cu acele cîmpuri magnetice, supralicitînd. Ființarea lor în natură. O devenire în natură, o împlinire în care tu, persoană-personaj, ai nevoie de forță. Dar, în timp ce apar exterior, apar și personajele cavalecești. N-au murit, cum să moară. Ele constituie modele exemplare. Onestitate, curaj, capacitate de acțiune. Lumile galactice se complică. Se complică întreaga tramă SF. Apare eroul picarelesc. Personajul-spectator se transformă. Din sine, pentru sine. Conștientizează. Sclipiri de astfel de personaje, frînturi-personaje, personaje-integral abundă. Le înțelîm și la Rodica Bretin, Cristian

agent. Un operator, cum este cunoscut. Sofisticat în intenție și acțiune. El este un modificador, dincolo de spusa lui Forester: personajul, de-a lungul unui text sau mai bine zis înăuntru unui text suferă ori o îmbunătățire ori o deteriorare a condiției sale. Sau nu suferă deloc. Personajul-agent este peste măsură de complex. Intră în relație cu alte personaje-agent care au și ele cîte ceva de făcut: modifică spațiu-timpul, modifică realul ficțiunii și așa mai departe. Și în toate aceste ispostaze există o solidaritate de netăgăduit: persoană-personaj prin personalitate. Eu, persoană-identitate mă dizolv în mai multe personaje în timpul cotidian. Care dintre ele scrie, mă întreb. Care dintre ele ființează cu adevărat. Alcătuiesc un personaj. Îmi place. Îl trimit în lume. Demiurgul îmi dă fiori. El, personajul, sumă a pluralității persoanelor care constituie persoana mea, pentru a ființa, devine persoană-exemplară în text. Dar în lumea construită, persoana care este va constitui o sumă de personaje. Această sumă de personaje intră în relație cu natura, cu societatea, cu celelalte sume de personaje. Într-o căutare continuă. Mereu pe o anume treaptă a inițierii în goana după absolut. Personaje-explicitare, personaj-teză.

Cervantes a pus punctul pe *i*. Celine a pus punctul pe *i*. Asta e. Fiecare pune punctul pe *i*. I este litera cea mai evaluată din toate. I de la inițiere. Nu rîdeți, nu vă încrunțați, este de fapt *i*-ul de la speculație. Speculativ, actul scrierii. Personajul conștient că este persoană-personaj. El pornește, din imbold propriu, atunci cînd autorul declară că practică o oarecare democrație în relațiile cu propriile personaje, pornește deci să lupte, să se inițieze. Primul act al inițierii este înțînirea: Artele marțiale moderne/ Al. Ungureanu, Cassargoz/ C.T. Popescu, Maidanul cu extraterestri/ C. Cozmiuc, Curcubeu pe cer/ Viorel Pîrligraș și așa mai departe. Cînd însă autorul declară ritos că personajele nu sînt de capul lor problema se schimbă. Nu, nu militez pentru eliberarea lor și nici nu vă fac jocul dîndu-vă exemple. Nu există modele-personaje. Există doar personaje-în-sine care luptă, fiecare în felul său propriu pentru cîte ceva. Pluralitatea eurilor mă conduce la un gînd generos: să numesc, să instituționez. De exemplu sindromul Klein. Vă amintiți, pluralul de la Corson... Dar zic eu, sindromul Proteu. Și mai departe în mitic. De aici vă las singuri, căci e prea multă lume, sînt prea multe personaje care străbat în lung și-n lat miticul. Dar aici, să nu uităm, vom găsi figurile exemplare.

Transfigurate ele fac sarea și piperul multor lumi SF. Fiecare cu încărcătura ei. Fiecare personaj cu încărcătura lui. Persoană-personaj care călătorește în timp. Și eu aș vrea și dumneavoastră desigur. Dar cît de înșelătoare această călătorie în timp. Cum spune filosoful nu contează capătul drumului ci drumul însuși. Sînt oare modificări de comportament, de cod genetic în timpul acestei călătorii? Îndrăznește cineva? Herculean, personajul nostru. Trebuie să călătorească prin timp o va face. Chiar dacă îi este frică? Dar autorul- personaj este o persoană respectabilă. Sau poate că de fapt fuge de personajul său, că-i lasă libertate de mișcare în chiar cele mai grele clipe! Docilitate, supunere sau răzvrătire! Persoana-personaj, personajul-agent, se aude, a sublimat în personajul-alienat. Răsufu cuprins de ușurare. Nu cred, eu pluralitatea de personaje într-o astfel de viitoare a ființării. Supereroul își cere și el o picătură de omenie. Să-l umanizăm, va fi, veți spune, omul obișnuit-de-pe stradă, anti-eroul. El înțîneste tot felul de personaje-fenomen care-l îndeamnă la acte de curaj-nebunie sau, de cele mai multe ori, la remarci mucalite. Prețul încercării este nemăsurat. În speță, un herculean și el. Glorificarea cotidianului. Am încercat-o cu toții. Pe lungimi diverse.

Există relativitate? Există. O sumă de posibile viitoruri, de desfășurări viitoare. O evoluție. O entropie. O manifestare a energiei. A energiei creatoare. Construire. Reconstuire, din mers pînă la un punct nodal. Apare șansa unei deconstruirii. A personajului-sumă. Uneori, lumea în care gravitează personajele izvorște din TU sau din NOI sau din EL sau EI sau din EU sau din VOI și apare gata construită într-o zonă interioară. Alteleori o construiești cu îndrăcîmnie. Nu ca pe un ceasornic, piesă cu piesă. Evoluțiile ulterioare ale științei, după Newton, ne-au învățat aceasta. Personajul aparține, poate în mod egal, atât personajului-autor cît și personajului-lector. Dar el, în sine și în afara sineului său trebuie să facă față tensiunilor lumii construite pentru el de către el, reconstruite, un truism, de către personajul-lector.

Un adevăr zdrobitor, atât de zdrobitor încît, sînt sigur, săbiile vor sclipi atât de iute încît mi se taie răsufuarea: personajul este cheia de boltă a genului SF. Aș fi vrut să spun, dacă îmi permiteți, a lumii SF. Nu avatarurile tehnologiei. Nu acea frustă atenționare: atenție, post-atomic. Cum ar zice un personaj din autobuzul de dimineață: omul cu ale lui. Acesta este un punct nodal. Desigur, sclipitoarele săbii îl pot tăia cît ai clipi. Dar persoana-personaj, plină de încăpățînare, va continua să caute dincolo întru inițiere. Căci, un alt adevăr zdrobitor, suprema valoare a personajelor lumii SF este căutarea. Acea neliniștitoare și nerăbdătoare căutare în sine. Și un alt adevăr zdrobitor: personajul-integrator. Știu, știți că-l aveți ascuns în mîneca hainei și că muriți de invidie că v-am luat-o înainte și l-am numit. Este o specie nouă care s-a născut în lumea SF și care, de bună seamă, ne va tutela sau ni se va supune. Dar să nu mă invidiați. Amintiți-vă că personajul-Wells i-a spus unui alt personaj-cheie-Joyce: „Nu pot urma flamura dumitale, tot așa cum d-ta nu ai putea urma flamura mea. Dar lumea e largă și e loc să gresim amîndoi”.

Cam aceasta ar fi. Dar, din grabă, am uitat să vă citesc motto-ul acestui gînd de 6500 de cuvinte. Este aprecierea unui alt personaj al acestui sfârșit de secol, William Gass. Iată ce spune el: „Sfatul meu pentru scriitorii începători e ca mai întîi să recunoască faptul că scriitorii sînt foarte diferiți prin naturile lor proprii și prin natura talentului lor și că prea puține sfaturi generale pot fi valoroase. Învățați să nu urmați sfaturile. Uitați-vă la voi înșivă. Deveniți demni de propria încredere în voi înșivă”.

JURNALUL[®]

S.F.

Succesul filmului **Jurassic Park** a produs o serie de „sechele”, care de care mai curioase sau mai ciudate. Ultima dintre ele ar fi filmul **Loch Ness**, acțiunea acestuia fiind, mai mult decât clar, axată în jurul misteriosului monstru din adâncurile lacului scoțian. Realizator Tom Mankiewicz.

20th Century Fox a confirmat intenția de a realiza **Alien IV**. Realizarea scenariului i-a fost încredințată lui Joss Whedon.

Știați că naștiți în timpul celui de-al doilea război mondial experimentau în secret teleportația? Această noutate o aflăm din filmul supra Z, semnat de Anton Vassil (ce nume!), și intitulat **Back to the Fuhrer**. Acțiunea este simplă (chiar prea simplă): în urma experiențelor, un grup de soldați de elită naștiți sunt trimiși în orașul Los Angeles, în 1993. Scopul lor este de a pune mâna pe câteva arme moderne cu care să se întoarcă înapoi în anii '40 pentru a câștiga războiul pe care, din fericire, l-au pierdut la timpul potrivit. În rolul principal îl întâlnim pe Robert D'Zar, din **Meniac Cop**.

Filmările la "Higlander 3: the magician" sînt în impas. Christopher Lambert a rupt contractul cu producătorii William Panzzer și Peter Davies, după ce a așteptat șase săptămîni la Montreal rezolvarea unor probleme tehnice și financiare. Specialiștii se întreabă ce înseamnă 6 săptămîni pentru un Nemuritor. Lăsînd gluma la o parte s-ar părea că

CINEMAS

Lambert are intenții serioase de a prelua rolul principal din **Johnny Mnemonic** al lui Robert Longo. Acesta fusese prevăzut inițial pentru Val Kilmer, apoi pentru Dolph Lundgren. În filmări urmau să mai apară Ice T, Jeanne Tripplehorn și Bono, vocalistul grupului U2.

Pentru anul 1994 în planul studiourilor hollywoodiene sînt prezente un mare număr de urmări și remake-uri. Printre ele:
"The lawnmower man 2" în care Pierce Brosnan își va relua rolul; regia Farhad Mann;
"Superman: the new movie" produs de Alexander Salkind;
"Star Trek: the new generation" care-i va permite lui David Carson să-și facă debutul regizoral;
"Mary Shelley's Frankenstein" de Kenneth Branagh se tumează la Londra, cu Branagh, Robert de Niro (în rolul titular), Helena Bonham-

Carter și Aidan Quinn.

"Satul damnaților" este realizat de John Carpenter la Toronto după filmul lui Wolf Rilla din 1960: copii fără emoții și cu ochi luminiscenti terorizează adulții dintr-un sat englezesc;
"Theatre of blood" de Chris

Columbus este un remake după un film din 1973 în care un actor slab revine din lumea de dincolo pentru a se răzbuna pe criticii care au scris articole defavorabile despre el;
Irwin Kershner, regizorul filmului "Imperiul contra-atacă" a acceptat să dea o nouă viață lui **"Forbidden planet"** considerat o capodoperă a science fictionului în versiunea sa originală realizată în 1956 de Fred McLeod Wilcox.

"A Connecticut Yankee in King Arthur's court", pe care Terry Gilliam (Brazil, Regele pescar) îl va regiza se inspiră din filmul lui Tay Gamett (1949) unde un american era catapulat la curtea regelui Arthur.

Printre proiectele care-au fost dezvăluite:

Regizorul Joe Dante (**Gremlins**) lucrează la un remake al filmului **"The mummy"** (1932) unde Boris Karloff era o mumie egipteană reînviată de arheologii prea puțin prevăzători.
"Godzilla" filmul de science fiction japonez va fi reluat de TriStar.

Realizatorul filmului **DRAGON**, Rob Cohen și scenariștii filmului **"Musca"**, Charles Edward Pogue, s-au asociat pentru a realiza filmul **KULL THE CONQUEROR**, un personaj al scriitorului Robert Howard, creatorul lui Conan Barbarul. Actorul Jason Scott Lee se pare că va fi purtătorul greii săbii a cuceritorului barbar.

Oamenii-lupi s-ar părea că sînt ultima „specie” la modă, la Hollywood. După ce Jack Nicholson a acceptat rolul din filmul **WOLF**, al lui Mike Nichols – un personaj plin de păr –, Geena Davis va fi o femeie-lupoaică (tot acoperită de păr) în filmul **LYLA: A LOVE STORY**. Paralel ea lucrează împreună cu soțul ei Renny Harlin (**Cliffhanger**) la realizarea filmului **MUSCA III**. Aceasta în așteptarea mult doritului **FRANKENSTEIN**, la care și-au dat „mîna” De Niro, Coppola/Brannagh. Ar mai fi de remarcat parodia realizată în studiourile COLUMBIA.

Nicolae ARITON
Ionuț BĂNUȚĂ

Regia: Kim Manners Scenariul: Steven E. de SOUZA
Cu: Chris Mulkey Catherine Okenburg Dennis Haysbert

K9000 este un cîine cu creier artificial. Un impresionant lup scanner, care n-are idee despre legile fundamentale scormite de Asimov.

Filmul este ceva mai vechi, făcut în epoca de aur a spionajului. Acum, probabil, odată cu căderea cortinei de fier, scenariștii specializați în așa ceva vor crăpa de foame, dacă n-o vor suci la timp. Citeam în urmă cu un an despre animozitățile ivite în timpul tîrării unui film de spionaj, între doi actori care încamau reprezentanții unor servicii speciale antagonice (vă place cuvîntul?). Căci unii actori, alți de mult întră în pielea personajelor pe care le joacă, încît ajung să amestece realitatea cu lumea contrafăcută pe ecrane. Acum astfel de situații vor dispărea și vechii adversari se vor pupa între ei direct în bot. Așa este mersul istoriei. Și așa este omul. Poate să iubească și să urască.

„K9000” are un pretext s.f. Pentru că lumea se săturase de intrigi subțiri de tip „cherchez la flamme”, cînd spionii se tocău între ei, la început ca niște mașini de luptă, cu lichid naționalist în vene, apoi deveneau mai umani inspirați de o femeie. Era aproape regulă.

În K9000” apare femeia, însă ea nu este dispută între doi spioni adversari, în plus, nici nu este spioană. Ea lucrează într-un laborator de cercetare, iar K9000 este „copilul” ei.

Rolul principal în film este monopolizat de un polițist cinstit care nu prea are simțul măsurii. Adică, dacă urmărește un circotaș care a furat cinci mii de dolari, face pagube de zece mii. El este mereu ținta ironiilor colegilor de breaslă, al afroturilor directe ale șefului, însă își face corect munca. Pentru că și-o iubește. Din întîmplare ajunge în

preajma prototipului K9000 furat și i se plantează un microchip care îi permite să schimbe impresii cu cîinele. Și, deși în film se face mult caz de armă, acțiunea este un pic altfel, iar cîinele îți este aproape de suflet pentru că gîndește ca un om și, mai ales, are rol pozitiv.

K9000 este în stare de multe lucruri. Deși poate anticipa o traiectorie, tot nu poate scăpa de glonțul care îi era adresat. Căci așa trebuia să se întîmple ca acțiunea să pară și mai gîfîită. Mort, copt, el trebuie să ajute polițistul care, la rîndu-i rănit, se aruncă orbește într-o luptă inegală cu capul răutăților.

Mari efecte speciale nu sînt. Filmul este facil, însă merită văzut. Spor la treabă!

Don SIMON

VideOManiA

K
9
0
0
0